

重生之归位

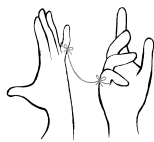
เกิดใหม่
เพื่อคืน
ฐานเดิม 4

วงษ์จายางวง 狂上加狂 เขียน
กิ่งเจวียน แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เรื่อง 'เกิดใหม่เพื่อคืนฐานะเดิม' เลยมาคั้งทางแล้วนะคะ แม่เล่มก่อนหน้านี้ ความสัมพันธ์ระหว่างฉู่เสียกับฉยงเหนียงจะมีความรักเบ้งบานปานใด แต่ปัญหาจากผู้คนรอบข้างก็ย้งพุ่งเข้าใส่มีหยุดหย่อน องค์กรฯหายทพ่ายไปคนหนึ่งก็มีองค์ฯขายคนใหม่ ขึ้นมาเขมนฉู่เสียต่ออีก

โดยในเล่มนี้ประหนึ่งเปิดตัวตัวร้ายตัวสำคัญอย่างเป็นทางการ เป็นคนที่คอยชักใย เรื่องราวอยู่เบื้องหลัง ชนิดที่ฉู่เสียกับฉยงเหนียงไม่ทันระแวงระวังเชียวคะ ไม่เพียงแค่นั้น การตั้งครร์กของฉยงเหนียงยังไปสร้างความเป็นกังวลแก่ฮ่องเต้ ซึ่งเป็นห่วงว่า 'ลูกรัก' ของพระองค์จะไม่มีใครมาคอยปรนนิบัติบเเตียงยามค่ำคืน จึงพระราชทานหญิงงามสองนางมาให้ เป็นหนามทิ่มตาทิ่มใจฉยงเหนียงยิ่งนัก

สุดท้ายแล้วฉยงเหนียงจะคลอดลูกออกมาได้ราบรื่นหรือไม่ แล้วหญิงงามที่พระราชทานมาให้จะก่อคลื่นลมใดในจวนอ่องหรือเปล่า หากอยากรู้กันแล้ว ไปร่วมติดตามกันต่อได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"ลูกแม่ หากเจ้าเป็นบุรุษ ต้องจำไว้ให้มันเชียว อันคำว่า 'รักษนวลสงวนตัว' สี่คำนี้ก็ใช้กับบุรุษได้เช่นกัน พวกเราต้องเป็นวิญญาณชนที่หมดจดประดุจหยก อย่าได้หันออกสู่หนทางเด็ดขาด"

ลู่อีเสียรีบเอ่ยคล้อยตามคำพูดของนาง "แม่เจ้าพูดมีเหตุผล ลำพังเงินทองที่แม่เจ้าหามาได้ก็สามารถซื้อตัวหญิงงามปานบุปผาทั่วหล้าแล้ว ฉะนั้นเจ้าต้องสำรวมใจกายหน่อย อย่าได้เอาอย่างพ่อเจ้าเชียว อยู่ดีไม่ว่าดี ดึงดันจะไปตามเกี่ยวมาเอง สตรีที่ตามเกี่ยวมาแล้วก็เหมือนกับเป็นบรรพชนโดยกำเนิด เป็นผู้ใหญ่ที่แก้มป้องกันใจไม่ได้สักนิดเดียว"

ฉยงเหนียงหัวเสียยกมือขึ้นบีบจมูกที่ตั้งโด่งของเขาพลางเอ่ยอย่างโกรธธอน "ท่านว่าใครแก้มป้อง เมื่อเขายังบอกอยู่ชัดๆ ว่าข้าผอมเพรียวดุจเดิม!"

ลู่อีเสียอาศัยว่าตนรูปร่างสูงกว่า เพียงยืดอกขึ้นก็ทำให้นางมีอาจไม่คลายมือออก ส่วนตนเองกลับบีบแก้มนางแล้วตอบว่า "ก็ทุกครั้งที่เจ้าโกรธ สองแก้มล้วนพองป่องราวกับในสระบัว หากคลอดบุตรสาว ข้าก็ต้องเผชิญกับใบหน้าแก้มป่องสองดวงทุกวันนะสิ"

ได้ยินเขาถึงกับเปรียบนางเป็น 'กบ' ฉยงเหนียงก็มีโทสะขึ้นมาจริงๆ และพองแก้มขึ้นโดยไม่รู้ตัวอีกแล้ว แต่นางก็พลันนึกถึงคำพูดของเขาจึงรีบยุบแก้มลงทันที ท่าที่ตอบสนองเช่นนี้ทำให้เขาเบิกบานใจไม่คลาย

”

แนะนำตัวละคร

- * ฉยงเหนียง นามจริงคือชยุตย์ฉยงฉยง บุตรสาวสกุลชยุที่ถูกแม่มนสกุลหลัวอุ้มผิดตัวเมื่อสิบห้าปีก่อน ฉลิวฉยฉลัด มินิฉย ไม่ยอมคน
- * ฉู่เสียด หลางอ่อง ผู้เป็นอ่องแห่งเจียงตง ถูกเรียกว่า 'อ่องฉัด' ขึ้นชื่อเรื่องเจ้าชู้เสเพล บรรดาเชื้อพระวงศ์ล้วนไม่ชอบเขา
- * หลิวเหียน องค์ชายรอง สหายของฉู่เสียด เป็องนอกเป็นคนอ่อนโยนสุภาพ แต่ลับหลังเป็นคนเจ้าแผนการ ทะเยอทะยาน
- * หลัวเจียงจวี พี่ชายสกุลหลัวที่โตมากับฉยงเหนียง พี่ชายฝาแฝดของหลัวฉิงชวน เป็นแม่ทัพประจำการอยู่ที่ชายแดน
- * กงซุนเอ๋อร์ น้องสาวของกงซุนอู้อี้ หญิงที่ปลอมเป็นชายได้เหมือนมาก มีสตรีมากมายมารุมรัก คอยทำงานให้ฉยงเหนียง
- * เตียอี สาวใช้ที่ฮ่องเต้พระราชทานให้ฉู่เสียด หมายถึงให้เป็นอนุของเขา มินิฉยใจร้อนโผงผาง

61

จะว่าไปทีเสียนเพยคับอกคับใจก็มีเหตุให้เข้าใจได้
บุตรชายของนางร่างกายแข็งแรงคืออยู่แท้ๆ เพียงแค่ไปที่ลานล่าสัตว์
คนเดียวกลับถูกเกาทัณฑ์ยิงทะลุลำคอ หากมิใช่เพราะดวงแข็ง เขาไม่ต้อง
สังเวยชีวิตในที่นั้นแล้วหรอกหรือ

เรื่องใหญ่ถึงขั้นทำร้ายองค์ชายบาดเจ็บสาหัสเพียงนี้ เดิมทีควรจะ
ลงโทษสถานหนัก ทว่าจയാคังตีกลับทำเพียงสั่งกักบริเวณสูญเสียในวัดเนียนฝ่า
โดยไม่ได้ส่งตัวขึ้นศาลเพื่อสอบสวนด้วยซ้ำ

หากคุมขังยาวไปเช่นนี้ ก็ยังพอจะกล่อมแกล้มนับว่าทวงความยุติธรรม
ให้บุตรชายนางได้บ้าง แต่เมื่อไม่กี่วันก่อน พอฮองเฮาเห็นบุตรชายนาง
อาการดีขึ้น แล้วเชิญคณะจิวมาคลายความกลัดกลุ้มให้จയാคังดีที่ทุกขใจ
เรื่อยมา จയാคังตีกลับเลือกชมจิวตอน 'จ้าวจื่อหลงบุกเดี่ยวช่วยผู้เป็นนาย'*

* 'จ้าวจื่อหลงบุกเดี่ยวช่วยผู้เป็นนาย' หรือ 'จุล่งฝ่าทัพรับอาเต๋า' คือตอนหนึ่งจากวรรณกรรมเรื่องสามก๊ก
กล่าวถึงจ้าวจื่อหลง (จูถ่ง) ที่เสียชีวิตบุกฝ่าวงล้อมของทัพเงาเซา (โจโจ) จนช่วยชีวิตกานฮูหยิน (ก่าฮูหยิน)
กับอาเต๋า (อาเต๋า) ผู้เป็นภรรยาและบุตรชายวัยแปดขวบของหลิวเบ๊ย (เล่าปี่) นายตนได้สำเร็จ

ข้าตอนท้ายที่หิวเปี้ยวเกือบต้องสูญเสียจ้าวจื่อหลงขุนศึกคนสำคัญจนปวดใจ
หมายจะทุบอาโตว์ให้ตายไปเสียนั่น จยาคังตีถึงกับกุมหน้าผากน้ำตาไหล
พรากเลยทีเดียวนะ

เหล่าขุนนางที่ร่วมชมจิวต่างมองหน้ากันไปมาด้วยความงุนงง
ฮองเฮาเองก็ทูลถามอย่างตลกประหม่าว่า 'จิวนี้ไม่สนุกจนทำให้ฝ่าบาท
กลัดกลุ้มพระทัยหรือเพคะ'

ตอนนั้นจยาคังตีเลื่อนมือออก เผยให้เห็นสองตาที่ร่ำไห้จนแดงก่ำ
ก่อนตอบว่า 'หิวเปี้ยวมีคุณธรรม หวงแหนผู้มีความสามารถ ถึงขั้น
จะทุบบุตรชายลงพื้นเพื่อตอบแทนขุนศึกผู้รักดี ผิดกับเราที่คุมขังขุนศึก
ผู้สร้างคุณูปการยิ่งใหญ่แก่ต้าหยวนไว้ในวัดหลวง เพียงเพราะบาดแผล
ภายนอกเล็กน้อยของบุตรอันเป็นที่รัก ชั่วชีวิตนี้เราทนอมชื่อเสียงเกียรติภูมิ
เหนืออื่นใด ก็ด้วยหมายมุ่งจะเป็นฮ่องเต้ผู้ปรีชาเอาอย่างยอดคนรุ่นก่อน
ทว่าบัดนี้กลับรักบุตรมากเสียจนว่้ามกระทำเรื่องที่ละเอืดยิ่งขึ้นเสียได้
เราเห็นการกระทำอันน่ายกย่องของหิวเปี้ยวแล้วก็สะท้อนใจที่ตนเอง
เทียบไม่ติดจริงๆ!'

ครั้นเห็นจยาคังตีหลังน้ำตาอย่างโศกเศร้า เหล่าขุนนางต่างก็งั่งไม่ติด
แล้ว แต่ละคนพากันยกยอเสียงร่ำว่าพระองค์ดูแลราชกิจด้วยคุณธรรม
และความอดสาหะเรื่อยมา เป็นโชคดีของต้าหยวนโดยแท้ ทั้งกล่าวว่า
อู่เสียดะเพราจันทำร้ายลูกองค์ชายก็สมควรถูกลงโทษ ไหนเลยจะนำมา
เปรียบเทียบกับจ้าวจื่อหลงยอดขุนศึกเช่นนั้นได้

ทว่าจยาคังตีตัดสินใจแล้วว่า จะเอาอย่างหิวเปี้ยว พระองค์จะให้
ความสำคัญกับบุตรจนละเลยขุนศึกมิได้เด็ดขาด ในเมื่อองค์ชายสิบ

ไม่เป็นไรและก็จะถึงวันขึ้นปีใหม่แล้ว จึงเห็นควรที่จะปล่อยตัวอู๋เสีย กลับไปก่อนวันสิ้นปี

พระประสงค์เป็นที่แน่นอนแล้ว ขึ้นผู้ใดยังเสนอความเห็นอื่น นั่นก็เท่ากับบีบบังคับให้พระองค์ต้องคลาดจากวิถีแห่งราชันผู้ปรีชา

เห็นยากจังดีรำให้จนนัยน์ตาแดงก่ำถึงเพียงนี้ ใครเล่ายังจะพูดเห็นต่าง ได้อีก ต่างคนจึงได้แต่กล่าวสดุดีในคุณธรรมของพระองค์ ทั้งบอกว่าอู๋เสีย ได้พบเจอฮองเต้ที่ปราดเปรื่องเช่นนี้ถือเป็นโชควาสนาที่ต้องสั่งสมมาหลายชาติภพ

ผู้เฒ่าฟังแล้วยังไม่เท่าไร ในใจเพียงลอบขบขันที่เจ้ายาคังดีใจอย่าง ยอดคนรุ่นก่อนเสียจนออกอาการธาตุไฟเข้าแทรกไปบ้าง ต่างจาก เสียนเพยที่อยู่ในฐานะมารดา จึงหมายจะเอาอย่างแม่เสียเข้าขำผู้ทีกล้า บังอาจจะต้องบุตรเยาว์วัยของนางในทันที

ทว่าจนบัดนี้นางมิเพียงไม่อาจกีดกระซอกเนื้อของอู๋เสีย อีกไม่ช้า ยังจะต้องเบิกตามองเขากลับจนไปดื่มสุรากินเนื้อฉลองวันขึ้นปีใหม่อีก ในใจนางจะอัดอั้นสักเพียงใดคิดดูก็ได้

ดังนั้นพอยามนี้เห็นฉยงเหิงเอามือแนบลำตัวนั่งว่างอยู่ตรงนั้น เสียนเพยจึงพลันอารมณ์ซุนมัว รีบผืนบันยัมบนใบหน้าแล้วเอ่ยทัก "องค์หญิงใหญ่เสาหรง การหมักเนื้อปีใหม่เป็นธรรมเนียมการขอบคุณ เหล่าขุนนางของราชวงศ์ เจ้าในฐานะธิดาบุญธรรมของไทเฮาพึงทรม่ใจกาย ด้วยอีกแรงเถิด ไหนเลยจะนั่งเฉยอยู่ตรงนั้น เพียงมองดูทุกคนนวดหมักเนื้อ อยู่เช่นนี้"

สตรีทั่วโถงตำหนักไม่มีสักคนที่จะเฝ้า ย่อมจะรู้ถึงสาเหตุที่เสียนเพย

หาเรื่องฉวยเหนียง แต่ละคนจึงเสียบงันไม่พุดจา รอชมเรื่องสนุกไปเท่านั้น

ทว่าไทเฮาเอ่ยปากคลีคลายสถานการณ์อันประดักประเดิดนี้แทน
ฉวยเหนียงเสียก่อน นางเลื้อนลูกประกาศาไปก็เอ่ยไปว่า "บัดนี้องค์หญิงใหญ่
เสาหรงมิใช่ตัวคนเดียวแล้ว น้ำเกลือนั่นเย็นเจี๊ยบ ไม่เหมาะกับสตรีมีครรภ์
ก่อนมาที่นี้ข้าเป็นผู้กำชับนางเองว่าอย่าได้แตะต้อง"

เมื่อวาจานี้กล่าวออกมา สนมชายาหลายคนซึ่งไม่ถูกกับเสียนเพย
ก็พากันคลียิ้มละไม เอ่ยแสดงความยินดีที่องค์หญิงใหญ่เสาหรงตั้งครรภ์แล้ว

ผิดกับเสียนเพยที่พอฟังจบในใจก็ยังมิโศกะ จึงเอ่ยอย่างหน้ายิ้ม
ใจไม่ยิ้มว่า "ที่แท้กลางท้องกำลังจะมีทายาท เช่นนั้นก็ต้องกล่าวคำวอนดี
ด้วยจริงๆ ในเมื่อเขาใกล้จะได้เป็นบิดาคนแล้ว ก็ควรมีใจเมตตาต่อเด็กน้อย
ให้มากขึ้นหน่อย อย่าได้เอาเกาทัณฑ์ไปเสียบทะลุเนื้อผู้อื่นง่ายๆ!"

ถ้อยคำนี้พูดเหน็บแนมอย่างเจ็บแสบ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น เกรงว่า
คงถูกลากกลงจนอับอายยิ่ง แต่ฉวยเหนียงสามารถบอใจตนเองให้
ไว้ละอายได้ ชูเสียถูกคนร้ายใส่ความต่างหาก เดิมทีเกาทัณฑ์ดอกนั้น
ไม่มีทางจะยิงต้องร่างองค์ชายสิบได้ อีกทั้งนางเองก็พยายามช่วยกอบกู้
สถานการณ์อย่างสุดกำลังเท่าที่จะทำได้แล้ว หากมิไฉนางขอให้ท่านหมอลู่
รุดไปที่ลานล่าสัตว์ น่ากลัวว่าองค์ชายสิบคงกลายเป็นไปตั้งแต่แรก

ถึงอย่างนั้นฉวยเหนียงเองก็กำลังจะเป็นมารดาคน ย่อมเข้าถึงจิตใจ
ของเสียนเพยได้ จึงไม่ไปปะทะคารมกับอีกฝ่าย เพียงยิ้มรับแล้วเอ่ยตอบ
อย่างอ่อนโยน "เสียนเพยกล่าวถูกต้องยิ่งนัก หลายวันมานี้ท่านต้องอยู่ใน
วัดหลวงก็ทบทวนตนเองอย่างลึกซึ้ง และรู้สึกเสียใจอย่างมากกับเหตุ
ไม่คาดฝันที่ทำให้องค์ชายสิบต้องบาดเจ็บ"

ฉงเหิงเหิงพูดถึงขั้นนี้แล้ว ย่อมไม่เหมาะที่เสียนเฟยจะกล่าวอันใด ให้มากความอีก อย่างไรก็ตามเสียนเฟยก็นั่งอยู่เบื้องบน สนมชายาคคนอื่นๆ ก็ล้วนอยู่ที่นั่นด้วย ขึ้นตนพูดจาไร้น้ำใจเกินไป ไม่ขัดแย้งกับคุณธรรมของจยาคังตี้ ที่จะให้ความสำคัญต่อขุนนางมากกว่าบุตรหรือ

สองเฮาหมักนวดขึ้นเนื้อไปพลางมองดูอยู่ห่างๆ ไปพลาง อันที่จริงผู้ซึ่งอาฆาตแค้นหลวงอ่องกับชายามากที่สุดในโง่งดำหนักแห่งนี้ต้องนับสองเฮาเป็นอันดับหนึ่ง

อยู่ดีๆ ว่าที่ประมุขแผ่นดินต้องมาลงเอยด้วยการสละตำแหน่ง ความเจ็บช้ำกลักร้าวในเรื่องนี้ก็มีเพียงสองเฮากับคนสกุลเว่ยเท่านั้นที่ล่วงรู้ ดังนั้นยามที่เสียนเฟยประชุดประชันฉงเหิง สองเฮาจึงเพียงวางเฉยไม่ส่งเสียง หากคาดคิดไม่ว่าหนึ่งหน้าของฉงเหิงจะหนาเพียงนี้ ถึงกับยังสามารถเผยรอยยิ้มอันน่าเห็นใจออกมา ประกอบกับอีกฝ่ายตั้งครรภ์อยู่ ยิ่งทำให้ผู้อื่นไม่อาจตำหนิตติเตียนลงลึกไปกว่านี้

สองเฮาอดไม่ได้ต้องด่าทออยู่ในใจ...สามภรรยาคุณนี้ช่างลวงโลกเก่งนัก! แต่ข้าก็จนปัญญาจะทำอันใดได้

หลายวันที่ผ่านมาสองเฮาขบคิดใคร่ครวญเรื่องหนึ่งมาโดยตลอด นั่นคือเหตุใดจยาคังตี้จึงเมตตาอยู่เสียถึงเพียงนี้

ราชินิกุลของแต่ละราชวงศ์ล้วนมีธรรมเนียมปฏิบัติประจำตระกูล สำหรับราชสกุลหลิวแห่งต้าหยวนคือนิยมนับทายาทของญาติที่อยู่ไกลมาเลี้ยงดูในวัง เมื่อแรกเผยชิงไห่หวงญาติผู้พี่ของจยาคังตี้ถูกไท่เฮาขับเข้าวังมา ดังนั้นภายหลังบิดามารดาของฉู่เสี่ยวล่งลับไป จยาคังตี้จึงชอบเรียกตัวเขาเข้ามาอยู่ในวังด้วยเช่นกัน

แต่นั่นก็เป็นช่วงที่ฉู่เสี่ยวอายุยังน้อย ประกอบกับจയാคังตี้เคยหลงรัก เผยฉิงโหวว หากจะลำเอียงรักฉู่เสี่ยวมากหน่อยก็ไม่มีอันใดให้ติติงนัก ทว่า ตอนนั้นฉู่เสี่ยวเป็นน้องเจ้าศักดินาที่กุมอำนาจทหารในมือแล้ว จയാคังตี้กลับ ยังคงเอาแต่ให้ท้ายอีกฝ่ายเช่นเดิม

อุบัติเหตุที่เกิดกับองค์ชายสิบครานี้ยังทำให้เห็นแจ่มชัดในปราดเดียวว่า จയാคังตี้ผูกพันกับผู้ใดแน่นแฟ้นกว่า แม้กระทั่งองค์ชายสิบที่ปกติจയാคังตี้โปรดปรานอย่างยิ่งก็ยังไม่เท่าฉู่เสี่ยว

ต่อให้จയാคังตี้เพื่อแผ่ความรักไปถึงฉู่เสี่ยวบุตรของเผยฉิงโหววด้วย ก็ไม่น่าจะลำเอียงจนถึงขั้นประคบประหม่อมุตรของหลานน้องผู้เฒ่าฉู่กุยหนง ยิ่งกว่าบุตรแท้ๆ ของพระองค์เองกระมัง

สรุปคือสองเฮายังคิดก็ยังไม่บอกความรู้สึกไม่ถูก ทั้งพาให้ความ คลางแคลงในใจยิ่งทวี

เพียงแต่จะอย่างไรก็ใกล้ขึ้นปีใหม่แล้ว หัวข้อสนทนาสัพเพเหระ ของทุกคนจึงยังคงเป็นเรื่องที่น่ายินดีน่าเฉลิมฉลอง ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือ เรื่องงานมงคลขององค์หญิงยงหยาง จയാคังตี้ได้เลือกครอบครัวฝ่ายชาย ที่ตรงใจไว้ให้นางแล้วหลายสกุล เพียงรอการตัดสินใจในขั้นสุดท้ายเท่านั้น

ฉยงเหนียงนั่งฟังอยู่ด้านข้าง พบว่าราชบุตรเขยอายุสั้นขององค์หญิง ยงหยางในชาติก่อนก็เป็นตัวเลือกหนึ่งด้วย นางจึงตั้งใจว่าจะต้องเตือนสติ องค์หญิงมิให้เลือกบุรุษผู้นี้เป็นพระสวามี ขำรอยเรื่องราวอันน่าเศร้า ในชาติก่อนอีกเป็นอันขาด

ดังนั้นนางจึงสอบถามองค์หญิงยงหยางที่นั่นอยู่ติดกับตนว่า "องค์หญิง ทรงถูกพระทัยคุณชายสกุลใดหรือเพคะ"

ใบหน้าขององค์หญิงยงหยางปราศจากความขวยเขิน ทั้งยังคิ้วหิ้วตา นิดๆ ขณะเอ่ย "ยังต้องถามอีกหรือ คุณชายหลายสกุลนี้ข้าเคยเห็นครบแล้ว คุณชายสกุลเซินหล่อเหลาเป็นที่หนึ่ง ผิดพรรณยังขาวกว่าเจ้าเสียอีก!"

ร่างของฉงเหิงยงพลันผงะไปเล็กน้อย แอ้แล้ว! จจริงอยู่! คุณชาย สกุกเซินผู้นั้นมีรูปโฉมดุจดพานอัน* ทว่าเขาก็คือเจ้าคนดวงกุดผู้นั้น!

เห็นทีข้าเข้าใจยากคงตีผิดไปอีกแล้ว มัวแต่นึกว่าพระธิดาองค์นี้ เป็นที่เอือมระอา ถึงได้ถูกยกให้บุรุษชั่วโคตรที่ใกล้จะตายขาดผู้หนึ่ง ดูท่าเป็นเพราะ อาการมองคนแต่รูปโฉมภายนอกขององค์หญิงยงหยางเองต่างหากที่ทำให้ เรื่องสำคัญชีวิตของสตรีต้องเสียการ!

หลังจากนวดขยำขึ้นเนื้อเป็นเวลากว่าครึ่งชั่วโมง มือของเหล่าผู้สูงศักดิ์ ซึ่งปกติเพียงใช้โบกพัดจับบุปผาต่างก็เมื่อยชาไปหมดแล้ว

พวกชนที่จึงพากันยกอ่างใส่น้ำอุ่นรวมถึงอ้อจ้อ** ที่ผสมน้ำมันกุหลาบ มาให้ผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายได้ล้างมือขจัดกลิ่นคาว ก่อนจะยื่นส่งหินแม่น้ำ ที่ร้อนกรุ่นให้นางกำนัลใช้คลึงประคบข้อมือของเหล่าผู้สูงศักดิ์ซึ่งล้วน อ่อนเพลียกันแล้ว แต่ละคนนั่งพิงบนเก้าอี้นุ่ม กางก้นระหว่างกันด้วย ม่านไม้ไผ่ บางคนได้รับการนวดเพื่อยืดเส้นรู้สึกผ่อนคลาย ถึงกับ หลับสนิทส่งเสียงกรนออกมาเลยทีเดียว

ไหนๆ ทุกปีที่ผ่านมาที่นี้ก็ล้วนไม่มีขุนนางฝ่ายพิธีการอยู่ กล่าวให้ชัด คือมีแต่เหล่าสะใภ้หลวงด้วยกัน ดังนั้นพวกนางจึงพักผ่อนอย่างสบายใจ ประเดี๋ยวยังมีขั้นตอนการนำเนื้อหมักไปแขวนอีก นั่นก็ชวนเหนื่อยล้า

* พานอัน มีชื่อเดิมว่าพานเยวี่ เป็นนักวรรณคดีหนุ่มรูปงามในสมัยจิ้นตะวันตก ความงามของเขาเป็นที่เลื่องลือ จนมีคนนำไปแต่งเป็นคำประพันธ์ และกลายเป็นสำนวนอุปมาถึงบุรุษรูปงามอีกหลายสำนวน

** อ้อจ้อ คือสมุนไพรในสมัยโบราณที่หากดทับอ่อนของหนู มีสรรพคุณช่วยบำรุงผิว ให้นุ่มชุ่มชื้นสูง

ไม่แพ้กันเลย

ด้วยเกรงว่าเลือดลมไหลเวียนเร็วไปจะทำร้ายถึงทารกในครรภ์เอาได้ ฉงเหินยจึงปฏิเสธไม่รับการนัด กระนั้นกลิ่นน้ำมันกุหลาบที่ฟุ้งไปทั่ว โถงตำหนักก็กระตุ้นให้นางชักรู้สึกพะอืดพะอมนิดๆ นางจึงทุลแจ้งไทเฮา แล้วพาสาวใช้ของตนออกไปสูดอากาศบริสุทธิ์ในอุทยานด้านหลัง ทว่า ก็กลัวจะถูกลมโกรกจนไม่สบายเอาได้ นางจึงเลือกนั่งหลบมุมใกล้กับ จุดเล็กๆของทางระเบียงยาว

ขลุ่ยอวี่มีפקถั่วอบแห้งมาหนึ่งกล่อง ฉงเหินยเลือกหยิบเหอเถา กระเพาะเปลือกเคลือบน้ำผึ้งในกล่องนั้นออกมากิน ในที่สุดก็กดข่มอาการ คลื่นเหียนบริเวณหน้าอกกลับลงไปได้

ตอนนี้เองนางพลันได้ยินเสียงพูดแว่วมาจากด้านหลังภูเขาลำลอง ที่อยู่เบื้องล่างทางระเบียงยาว น้ำเสียงที่ดูเยาว์วัยนั้นเจือความแหบพร่าอยู่ หลายส่วน

"ไหนเจ้าบอกว่าจะพาข้าไปพบเสด็จแม่ เหตุใดจึงพาข้ามาที่นี่"

ฝ่ายที่ถูกซักถามมิได้เอ่ยตอบ เสียงที่ดังมาให้ได้ยินถนัดจากนั้นกลับเป็น เสียงตุ้มหนึ่งหน คล้ายมีคนพลัดตกน้ำ

สี่เซวี่แย่งขาว่องไว กระโดดพ้นจุดเล็กๆตรงทางระเบียงยาว ในปราดเดียว รีบชะโงกมองแล้วร้องตะโกนว่า "แย่แล้ว! มีเด็กตกน้ำ เจ้าคะ!" จากนั้นนางก็ตะเบ็งเสียงเรียกคนทันที

ฉงเหินยเองก็ลุกขึ้นหันขวับมองไป สายตาอันคมกริบเห็นคล้ายมี 'ลิง' ตัวหนึ่งวิ่งหนีไปทางด้านหลังของภูเขาลำลองอย่างรวดเร็ว ขั้วพริบตา ก็ไม่เห็นเงาแล้ว

ทว่าพวกฉยงเหนียงอยู่บนทางระเบียงยาว ชั่วครู่ชั่วยามจึงไม่อาจลงไปได้ ยังกิติที่พลังเสียงของสี่เซวี่ซึ่งฝึกฝนมาจากชนบทนั้นดังกระหึ่มไม่ธรรมดา ไม่ช้าก็ชักนำผู้คนมาถึง บริเวณนี้มีศาลากลางน้ำอยู่จำนวนมาก หากมีสี่เซวี่ขึ้นบอกจากที่สูง ต่อให้เข้ารับใช้ในวังรู้มาถึงทันทั่วทั้งทีก็ไม่แน่ว่าจะค้นพบว่าเด็กคนนั้นพลัดตกสระด้านหลังภูเขาจำลองลูกใด

กระนั้นในช่วงฤดูหมันต์เยี่ยงนี้ แม่เด็กจะแค่เพียงเปียกน้ำ ร่างกายก็ยังคงหนาวสั่นไม่หยุด ประกอบกับได้รับความตื่นตระหนกมิใช่เบา สองตาจึงเบิกค้างเลยทีเดียว

จนตอนนี้ฉยงเหนียงค่อยเห็นใบหน้าของเด็กชายถนัดชัดเจน ถึงกับเป็นองค์ชายสิบผู้ดวงตกผู้หนึ่งอีกแล้ว

ผ้าพันแผลที่พันหนาเตอะอยู่บนลำคอของเขาถูกย้อมไปด้วยน้ำสีเขียวแก่จากสระน้ำแข็งที่เพิ่งจะเริ่มละลาย

ฉยงเหนียงลอบร้องในใจว่า...ไม่ได้การ ปากแผลเปื้อนถูกน้ำสกปรกจะไม่บวมจนอาการแย่ลงหรือ

ไม่ช้าช้าที่องค์ชายสิบตกน้ำก็ไปถึงในโถงตำหนัก ไทเฮาและฮองเฮาจึงพาสนมชายากลุ่มใหญ่รีบรุดมายังจุดเกิดเหตุ

พอเสียนเพยเห็นสภาพอันน่าเวทนาของบุตรชายที่พลัดตกน้ำแล้ว ก็แทบใจสลาย โผเข้ากอดบุตรชายพลางเรียกหาหมอหลวงเสียดัง ครั้นเห็นว่าฉยงเหนียงอยู่ที่นี้ด้วย โทสะซุมหนึ่งก็พุ่งขึ้นทันใด "โฉนตอนที่ลูกข้าเกิดเรื่องจึงมีพวกเจ้าสามิภรรยาอยู่ด้านข้างทุกครั้งไป คิดจะผลัดกันทำลายลูกข้ากระมัง เป็นเจ้าใช้หรือไม่ที่ผลัดเขาตกน้ำ นางกำนัล จงจับกุมตัวหญิงใจโฉดผู้นี้มาสอบสวนให้ข้าอย่างละเอียด!"

สิ้นเสียงคำสั่งนี้ หม่อมมัวสองคนที่อยู่ด้านหลังของเสียนเพยก็พุ่งตรงมาอย่างดุร้ายหมายจะตรึงร่างฉงเหินยง

ฉงเหินยงอุ้มท้องอยู่ มีหรือจะทานรับการเคียวร่าจากหม่อมมัวร่างกำยำเช่นนี้ไหว

เสียนเพยอยู่ในวังขึ้นชื่อว่าอารมณ์ร้าย บัดนี้บุตรชายที่รักของนางเกือบต้องจมน้ำตาย ขึ้นตนถูกหม่อมมัวสองคนนี้จับตัว คงไม่แคล้วถูกอีกฝ่ายทรมาน หากไทเฮากับสองเฮาติดขัดที่เสียนเพยร้อนใจหมายคืบครองบุตรชายชั่วคราวยังไม่อาจออกปากปกป้องตน เช่นนั้นทารกน้อยในท้องของตนก็จะมีอันตรายไปด้วยแน่

ดังนั้นฉงเหินยงจึงถอยปราดไปยังชั้นบันไดที่อยู่เบื้องหลังตน อาศัยพื้นที่ที่ต่างกันนี้กระโจนร่างพร้อมตัวฝ่ามืออันหนักหน่วงใส่หม่อมมัวที่ปรีณานำมาก่อน จากนั้นเธอก็เสี่ยงกังวลว่า "ข้าชายาหลวงต้องเป็นถึงองค์หญิงใหญ่ที่ฝ่าบาททรงแต่งตั้งด้วยพระองค์เอง เสียนเพย ท่านยังไม่คู่ควรจะสอบสวนข้า เห็นไทเฮากับสองเฮาไม่มีตัวตนแล้วหรือ"

ก่อนเข้าวังมาเหล่าผู้สูงศักดิ์ที่อยู่ตรงนี้ล้วนเป็นสตรีรอบบางที่ถูกเลี้ยงดูอยู่แต่ในจวน แม้หลังจากเข้าวังจะสร้างบารมีด้วยการส่งมอบข้าวบิณฑบาตบ่อยครั้ง ทว่าภาพที่สตรีชั้นสูงกระโจนร่างตบตีผู้อื่นเช่นนี้เพิ่งจะเคยเห็นเป็นหนแรกจริงๆ!

ร่างกำยำของหม่อมมัวผู้นั้นถึงกับถูกขัดถอยหลังติดกันไปหลายก้าว จนกระทั่งล้มนั่งกันจ้ำเข้ากับพื้นดังดู้บ เจ็บปวดจนร้องโอดโอยไม่หยุดปาก

ชายาหลวงอ่องกับสามีของนางมีพฤติกรรมเหมือนกันไม่มีผิด ถึงกับวางอำนาจใหญ่โตเพียงนี้ แค่ว่าพูดจาไม่ลงรอยก็ลงไม้ลงมือตบตีผู้อื่น แม้แต่

ท่าทางที่จ้องมองเสียนเฟยก็เปี่ยมไปด้วยความดุเดือดอำมหิตแล้ว

ครั้นเห็นว่าเสียนเฟยตั้งท่าจะม้วนแขนเสื้อลงมือเอง สถานการณ์กำลังจะไร้ระเบียบ ทำให้ราชวงศ์เป็นที่อับอายขายหน้า ไทเฮาก็ส่งสายตาไปด้านหลังของตน ถียนหมั่มวจึงก้าวออกมากล่าวทันใด "เสียนเฟย ที่นี้มีใช้ตำหนักเซียงซิงของท่าน องค์หญิงใหญ่เสาะหรงก็หาใช่นางกำนัลในตำหนักของท่านไม่ ต่อให้ท่านรักบุตรจนร้อนใจก็ไม่อาจฆาตกรรมเช่นนั้น!"

เสียนเฟยคุกเข่าลงกับพื้นแล้วทูลต่อไทเฮาทั้งน้ำตา "ไทเฮาพะคะ ผู้อื่นล้วนอยู่ในโถงตำหนัก มีแต่นางที่เดินออกมา เดิมทีฟั้งเอ๋อร์ของหม่อมฉันอยู่ในตำหนักเซียงซิง อยู่ดีๆ เขาจะมาโผล่ที่นี่โดยไร้สาเหตุได้อย่างไรกัน"

ฉยงเหนียงเอ่ยปากแย้ง "องค์ชายสิบตกระด้านหลังของภูเขาล้างลองทว่าข้ากับสาวใช้ทั้งสองคนล้วนยืนอยู่บนทางระเบียงยาว หากเป็นฝีมือของพวกเขาจริง เช่นนั้นพวกเขานายบ่าวสามารถหาเห็นเดินกำแพงได้หรือไม่"

คำกล่าวของฉยงเหนียงมีเหตุผล อีกอย่างพวกข้ารับใช้ที่รู้ตมาถึงก่อนใครก็เป็นพยานได้ว่าฉยงเหนียงเป็นผู้เห็นเหตุการณ์ ทั้งสาวใช้ของนางก็ตะโกนเรียกคนอย่างทันทั่วทั้งที่ พวกเขาถึงช่วยองค์ชายสิบได้อย่างราบรื่น

เสียนเฟยถูกตอกหน้าจนรู้ว่าจางจะกล่าวไปชั่วขณะ ได้แต่รำไห่กอดองค์ชายสิบที่เปียกปอนไปทั้งร่าง

ฉยงเหนียงแจ้งใจว่าความปลอดภัยขององค์ชายสิบเกี่ยวพันถึงอนาคตท่านอ๋องของนาง จึงรีบเอ่ยเตือนเสียงหนักโดยไม่มัวคิดคำนึงมากมาย "ยังไม่มีรีบไปตามคนมาเปลี่ยนยาให้องค์ชายสิบอีก ปากแผลซ่อนอยู่ในน้ำที่ปกคลุมด้วยน้ำแข็งมาตลอดฤดูหนาวเช่นนี้ ไม่กลัวว่าจะแฉ่งลงหรือไม่"

เมื่อนางเตือนสติเช่นนี้ หมั่มวของเสียนเฟยก็เร่งคลายผ้าพันแผล

บนลำคอขององค์ชายสิบออก แล้วใช้ผ้าสะอาดพันแทนชั่วคราวไปก่อน

ประจวบกับตอนนี้อองค์ชายสิบฟื้นตื่นแล้ว เสียนเพยจึงรีบถามบุตรชายว่า "เป็นผู้ใดที่ผลักเจ้าตกน้ำ"

องค์ชายสิบเบิกตาก้างขณะตอบตะกุกตะกัก "เป็น...เป็นฉีเทียนต้าเซิง*..."

แรกเริ่มเสียนเพยตะลึงงัน ก่อนจะหลั่งน้ำตาแผดเสียงตะโกน "ฟังเออร์ที่น่าสงสารของแม่! เจ้าถูกเกาทัณฑ์ของหลวงอ๋องดอกนั้นยิงใส่จนถึงกับจิตหลอน พุดจาเหลวไหลเต็มปากเต็มคำเยี่ยงนี้แล้วหรือ น่าสงสารฟังเออร์ที่เคยเฉลียวฉลาดของแม่ยิ่งนัก..."

ฉยงเหนียงมิได้ส่งเสียง นางนึกถึง 'ลิ่ง' ที่เมื่อครู่ตนเห็นแวบๆ ตัวนั้นซึ่งพิสูจน์ได้ว่าถ้อยคำขององค์ชายสิบมิใช่ความเท็จ มีคนสวมชุดลิ่งเพื่อหลอกล่อองค์ชายสิบมาที่นี้จริงๆ

ทว่าในวังหลวงอันใหญ่โตโอฬารพลันมีพญาวานรขุนอุ้มปรากฏตัวขึ้น เดิมทีก็เป็นวาจาทิเหลวไหลสิ้นดี ขึ้นนางออกเสียงคล้อยตาม กลับจะยิ่งเรียกคำตำราดจากเสียนเพยเสียมากกว่า

ตอนนี้เองก็มีองครักษ์หลายคนคุมตัวชั้นที่ผู้หนึ่งเดินตรงมา ในมือขององครักษ์ยังถือชุดงิ้วที่มีขนสัตว์มาด้วยชุดหนึ่ง

หัวหน้าองครักษ์ทำความเคารพต่อกลุ่มของไทเฮาก่อนกล่าว "ทูลไทเฮาโจรชั่วผู้นี้มีพฤติกรรมไม่ชอบมาพากล กระหม่อมจับตัวเขาได้ที่นอกด่านหักเชียงซิง ทั้งคั้นเจอชุดนี้ที่เขาเตรียมจะฝังไว้ใต้ต้นไม้ด้วยพะยะค่ะ"

พอเสียนเพยเห็นว่าชั้นที่ผู้นั้นเป็นคนในตำหนักของนางเองก็โกรธ

* ฉีเทียนต้าเซิง มีความหมายว่าผู้ยิ่งใหญ่เสมอฟ้า หมายถึงขุนอุ้ม (ขุนนางองค) พญาวานรผู้มากอิทธิฤทธิ์ และสามารถแปลงกายได้ถึง 72 ร่าง

จนตัวลั่น "บ่าวที่สมควรตาย ข้าอุทิศส่้าหิตต่อเจ้าไม่น้อย เจ้าทำตัวลั้ๆ ล่อๆ
เยี่ยงนี้ ก็เพราะกระทำเรื่องใดที่น่าละอายต่อองค์ชายสิบไช้หรือไม่"

องค์ชายสิบมีสายตาเฉียบคม เพียงครู่เดียวก็จำชุดจิ้งจอกนั้นได้
"เมื่อครู่...ฉ้เทียบตำแหน่งสมมุติ ข้าบอกว่าเสด็จแม่เชิญเขามาแก้เบื้อ
ให้ข้า ทั้งจะแสดงการแปลงกายเจ็ดสิบสองร่างให้ข้าดูด้วย..."

พูดมาถึงตรงนี้ทุกคนที่นั่นต่างก็เข้าใจเรื่องทั้งหมดแล้ว ขณะที่ผู้รู้
วันนี้เป็นวันหมักเนื้อปีใหม่ เหล่าสนมชายาในวังล้วนรวมตัวกันอยู่ที่ตำหนัก
จัดงาน ในตำหนักที่พักจะเหลือแต่ผู้ที่เข้าเฝ้าเท่านั้น ยังจะไม่มีใครมาเดินเล่น
ในอุทยานด้านหลัง ดังนั้นจึงทำใจกล้าใส่หน้ากากปิดบังโฉมแล้วหลอกล่อ
องค์ชายสิบมาถึงที่นี่

หากมิใช่ขงเหียงพบเห็นทันกาล องค์ชายสิบต้องสิ้นชีพในสระ
ไปแล้วเป็นแน่ ต่อให้โชคช่วยรอดมาได้ ปากแผลก็ต้องบวมและมีไข้ขึ้นสูง
ถึงตอนนั้นต่อให้เขาบอกว่าพญาวนรชุนผู้คงช้กนำเขามาที่นี่ ผู้อื่นก็จะ
นึกเพียงว่าเขาพูดเหลวไหลส่งเดช ฟันเพ็ญเพราะพิษไข้

ขณะที่ผู้ันตัวลั่นงันงก ขณะจะเอ่ยปากตอบเสียนเพย เขากลับพลัน
มีสีหน้าตื่นกลัว ปากพ่นฟองน้ำลายสีขาว ร่างเหี้ยมดิ่งแล้วแน่นิ่งลั่นใจ
ในทันที

ดูจากท่าทางของเขาเมื่อครู่นี้ ไม่คล้ายหน่วยกล่้าตายที่พลีชีพ
อย่างห้าวหาญ เห็นชัดว่าถูกผู้อื่นวางยาพิษไว้ล่วงหน้าต่างหาก

แม้ข้อกล่าวหาที่มีต่อขงเหียงได้รับการล้างมลทินโดยสมบูรณ์
แล้ว แต่นางฐู่แจ้งแก่ใจว่าที่นี้ไม่เหมาะจะรั้งอยู่นาน จึงแส้งทำเป็นเนื้อตัว
อ่อนระทวย ก่อนพูดตรงๆ ว่าตอนที่หม้วม้วสองคนนั้นจะเข้ามาจับตัวนาง

ทำให้นางตื่นตระหนกจนกระเทือนถึงทารกในครรภ์ ขอให้เธอโปรดเร่ง
จัดคนส่งนางออกจากวังโดยด่วน

ไม่ช้ายาคังตักได้ยีนชาวนี้ พระองค์โกรธกริ้วเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะ
ตอนที่รู้ว่าชายาหลงอ่องถูกเสียนเพยทำให้เสียขวัญถึงขั้นกระเทือนถูก
ทารกในครรภ์ เครามังกรของพระองค์สั่นกระตุกไม่เป็นจังหวะเลยทีเดียว
หลังจากตวาดก้องบริภาษว่าเสียนเพยเลอะเลือน เลี้ยงพวกไม่เอาไหนไว้
เต็มตำหนัก พระองค์จึงมีบัญชาให้ลากตัวหม่อมมั่วทั้งสองคนไปบิ

ถัดจากนั้นองค์รัชชที่ตรวจค้นห้องพักของชั้นที่ผู้นั้นยังเจอจดหมาย
ฉบับหนึ่ง ใจความโดยรวมคือเกาทัณฑ์ของฉู่เสียนถูกลั่นตุกติก บัดนี้
เพื่อไม่ให้แผนร้ายสะดุดลงกลางคัน ผู้บัญชาการจึงหมายจะทำการช่วย
ขององค์ชายสืบตระกูลลง ถึงจะนับว่างานสำเร็จลุล่วง นอกจากนี้ผู้บัญชาการ
ยังเขียนกำชับเวลากับขั้นตอนการลงมือไว้อย่างถี่ถ้วน อักษรแต่ละแถวนั้น
อ่านแล้วพาให้อ่อนหวานซ้ำแถมแทรกซึมจนถึงหัวใจ

ยาคังตักได้ถอดตาลหนัก ออกคำสั่งให้กรมอาญาสืบสวนอย่างละเอียด
ดูซิว่าที่แท้เป็นผู้ใดคิดให้ร้ายเสาลักของบ้านเมือง ด้วยเหตุนี้ฉู่เสียนจึงได้รับ
การปล่อยตัวออกมาก่อนกำหนด สามารถกลับจวนไปอยู่พร้อมหน้าภรรยาได้
ก่อนช่วงฉลองวันขึ้นปีใหม่

เที่ยงของวันรุ่งขึ้นฉู่เสียนกลับจากที่ประชุมขุนนางในท้องพระโรง
อย่างองอาจเปิดเผย ด้วยกรมอาญาชุดได้ฝังแม่เหล็กที่เล็กละเอียดหนึ่งชิ้น
จากบนเกาทัณฑ์ซึ่งถูกเก็บเป็นหลักฐานอยู่ในที่ว่าการ ผู้มีสายตาเฉียบคม
มองออกในทันทีว่านี่คือลูกไม้ลวงตาของนักเล่นกลในยุทธภพ

เริ่มจากขาบผงแม่เหล็กเล็กละเอียดที่มีความเหนียวชนิดนี้ไว้บนวัตถุที่ต้องการจะควบคุม จากนั้นใช้สายเบ็ดตกปลามัดก้อนแม่เหล็กก้อนเล็กเมื่อเหวี่ยงแล้วชักกลับอย่างรวดเร็วด้วยวิธีการพิเศษก็จะทำให้วัตถุนั้นเหินลอยกลางอากาศได้

หากจะใช้ลูกไม้เปลี่ยนทิศทางของเกาทัณฑ์ที่พุ่งฉิวเต็มกำลังก็สามารถทำได้เช่นกัน

รุ่งเช้าถัดจากวันที่ค้นเจอจดหมายลับฉบับนั้น คนของกรมอาญาได้สาธิตวิธีก่อคดีของคนร้ายต่อหน้าจयाคังตีกับเหล่าขุนนางในที่ประชุมพบว่ากระทั่งยอดมือธนูที่ไม่เคยพลาดเป้าก็ยังสูญเสียความแม่นยำ มิน่าเล่าองค์ชายสิบกับหมูป่าอยู่ห่างกันระยะหนึ่งแท้ๆ หลางอ่องฉู่เสียกลับยิงคลาดเคลื่อนไปทำร้ายถูกองค์ชายสิบเข้าได้

หลังจากการระสรวลต่อหลางอ่องเบื่องหน้าเหล่าขุนนางแล้ว จयाคังตีก็ประกาศล้างมลทินแก่เขา ทั้งสั่งการให้จับกุมคนที่ปองร้ายขุนศึกผู้ภักดีมาประหารด้วยการฉีดยาเนื้อตามอาญาบ้านเมืองให้จงได้!

บรรดาขุนนางซึ่งก่อนหน้านี้กล่าวโทษว่าหลางอ่องทำให้องค์ชายสิบบาดเจ็บล้วนถูกเขาเชือดเชือนด้วยสายตาอันดุจนรอบหนึ่ง

ขุนนางที่เชื่อเรื่องโชคลางบางคนถึงขั้นกลับจวนไปกำชับภรรยา กับอนุว่าต่อไปหากในราชสำนักมีเหตุกล่าวโทษหลางอ่องอีก พวกนางจะต้องรับบทเป็นผู้ช่วยที่ดีของสามี ทุ่มสุดชีวิตขัดขวางสามีไว้ให้ได้ ต่อให้จะถวายหนังสือต่อฮ่องเต้ก็ต้องรอดูสถานการณ์ให้ชัดแจ้งก่อนค่อยว่ากัน

หลางอ่องผู้นี้เจ้าคิดเจ้าแค้นยิ่ง ก่อนหน้านั้นด้วยเรื่องของโจรสลัดเหล่าขุนนางที่กล่าวโทษเขาล้วนถูกเขาใช้วาจาอันเจ็บแสบถากถางกลั่นแกล้ง

ในห้องพระโรงอยู่บ่อยครั้ง

เรื่องใหญ่กระทั่งถึงธนูทะลุลำคอขององค์ชาย ท่านผู้นี้ก็ยังกลับร้ายกลายเป็นดีได้ นี่มิใช่ขุนศึกแห่งโชคแล้วจะเป็นอันใดเล่า ในเมื่อผู้อื่นกำลังดวงขึ้น ตนก็อย่าไปหาเรื่องเคราะห์ร้ายจะดีกว่า

ภายหลังองค์ชายรองหลิวเหยียนกลับจากวังหลวงมาถึงตำหนักของตน ก็นั่งนิ่งอยู่ในห้องหนังสือจนถึงกลางดึก จวบจนหน้าประตูมีเสียงความเคลื่อนไหว เขาถึงได้ชวนตามองไป เห็นว่าผู้มาเป็นซังอวินเทียนจึงให้อีกฝ่ายเข้ามา ก่อนจะเอ่ยถามเสียงเยียบเย็น "ได้ทำซัง เจ้าไม่เข้าใจหรือว่าอันใดคือการวาดงูเดิมชา?"

ซังอวินเทียนแม้อ้างต่อคนภายนอกว่าล้มป่วยไม่เข้าราชสำนัก แต่ก็รู้ความเคลื่อนไหวในวังอย่างกระจ่าง เขาแจ้งใจว่าแผนสำรองที่ตนจัดการไปนั้นคว่าน้ำเหลวเสียแล้ว จึงรีบชี้แจงว่า "ทูลองค์ชายรอง กระหม่อมคิดการพลาดไป ด้วยนึกไม่ถึงว่าชายาหลวงองค์จะออกจากโถงตำหนักไปที่อุทยาน หากเมื่อองค์ชายสืบทกน้ำ ฮ่องเต้จะทรงชะลอเวลาปล่อยตัวหลวงองค์อย่างแน่นอน ซึ่งนั่นจะเป็นโอกาสงามให้องค์ชายรองทรงเข้าควบคุมกรมทหาร โยกย้ายกำลังพล และสะกดทัพเจียงตงได้"

เหตุที่ชาติก่อนฉวยพลิกฟื้นคืนมาได้ อีกทั้งเพราะถึงแม้เขาถูกกักบริเวณแต่ไม่มีใครไปขยับโยกย้ายทัพเจียงตงซึ่งมีแต่แม่ทัพนายกองที่ภักดีต่อเขามาชาตินี้ซังอวินเทียนผู้ตั้งมั่นจะพิทักษ์บัลลังก์อันชอบธรรมและสนับสนุนฮ่องเต้ผู้ปรีชาย่อมไม่ยินยอมให้อู๋เสียนกุมอำนาจที่เจียงตงดังเก่า จนภายหลัง

* วาดงูเดิมชา หมายถึงสร้างเรื่องหรือเหตุการณ์ขึ้นมา ซึ่งเหตุการณ์และเรื่องนั้นๆ ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ขึ้นซ้ำยังไม่เหมาะสม

กลายมาเป็นทุนรอนในการก่อภพของอีกฝ่าย

สีหน้าของหลิวเหยียนยังคงเย็นชาดูเดิม เขาจับจ้องซังอวินเทียน แนวนิ่งพลางเอ่ยขึ้นอีกว่า "หากเจ้าเพียงเอาชีวิตเจ้าสืบโดยไม่ทิ้งร่องรอย ก็แล้วไปเถอะ ไฉนเบ้าปัญญาถึงขั้นเขียนจดหมายให้คนที่ผู้้นั้น หนาข้ายังเอ่ยถึงเรื่องที่เกาทัณฑ์ของฉู่เสียถูกละเล่นกลอีก เจ้าโง่มเกินไปหรือไม่!"

ซังอวินเทียนฟังจบก็ตะลึงงันอยู่ชั่วอึดใจแล้วอธิบายอย่างเร่งร้อน "ทูลองค์ชายรอง กระหม่อมมีหรือจะบอกเรื่องก่อนหน้านี้กับคนที่ผู้หนึ่ง เพื่อมิให้ทิ้งร่องรอยเอาไว้ กระหม่อมยังส่งคนไปวางยาพิษ 'บั้นรือเขียน' ล่วงหน้าเลยด้วยซ้ำ หากเขาทำงานลุล่วงดี กระหม่อมย่อมให้ยาถอนพิษ แก่เขา ทว่าหากเกิดเหตุผิดพลาดใดๆ ขึ้น ไม่ต้องรอให้เขาถูกสอบสวน ก็จะตายด้วยพิษก่อน จดหมายนั้น...จดหมายนั้นมิใช่กระหม่อมเป็นผู้เขียนนะ พระยะคะ!"

หัวใจของหลิวเหยียนขมวดแน่นยิ่งกว่าเดิม เขาเองก็รู้ดีว่า ซังอวินเทียนไม่น่าจะโง่เขลาถึงขั้นนี้ไปได้ ถ้าเช่นนั้นผู้ใดเป็นคนเขียน จดหมายนั้นกันแน่

"จดหมายฉบับนั้นใครเป็นคนเขียนกัน" ยามนี้ม่านรัตติกาลโรยตัว ลงมาแล้ว ภายในจวนหลวงอ่องฉงเหียงที่นั่งฟังอยู่บนเตียงเตาอันอบอุ่น ขบคิดไปร้อยตลบก็ยังคงไม่กระจ่างเช่นกัน

ตอนเที่ยงวันนี้ยามที่ได้เห็นฉู่เสียกลับมา นางย่อมจะดีใจสุดขีด ไม่เพียงรีบไปต้มบะหมี่ชาหนูด้วยตนเอง ยังจุดกระถางไฟมาให้เขา ก้าวข้ามเพื่อขับไล่สิ่งอัปมงคลด้วย ในที่สุดคำคืนนี้คู่สามีภรรยาหนุ่มสาว

ก็ได้ใช้เวลาร่วมกันอย่างสบายอกสบายใจเสียที่

ทว่าหลังจากฉยงเหนียงกินเมล็ดแดงไปหนึ่งจานเล็ก ก็ยังไม่วายนบคิดคำถามที่นึกคำตอบไม่ออกเรื่อยมาข้อนี้

ฉุยเสียกำลังขบเปลือกเมล็ดแดงออกให้ชายายตัวน้อยของเขา ด้วยแรกเริ่มไม่ค่อยชำนาญจึงเผลอกินลงไปเองเป็นประจำ ผิดกับตอนนี้ที่ท่าทางคล่องแคล่ว มือและปากเข้าหากันดียิ่ง ไม่ทันไรก็เอาเปลือกออกไปได้อีกหนึ่งจานเล็กแล้ว

ครั้นได้ยินฉยงเหนียงถามขึ้นมาเช่นนี้ เขาก็หยิบถ้วยน้ำชามาดื่มหนึ่งจอกให้ชุ่มคอ แล้วตอบนางโดยไม่ปิดบังแม้แต่น้อย "ข้าเป็นคนสั่งให้เขียนเอง"

ฉยงเหนียงตกตะลึงเมื่อได้ยินคำตอบ "ท่านอ๋อง ท่านรู้แต่แรกแล้ว หรือว่าวันนี้องค์ชายสิบจะทรงประสพเหตุ"

ฉุยผงกศิระชะรับ "หลังจากที่เจ้าบอกข้าเกี่ยวกับเลศนัยของคณะเล่นกล ข้าก็สั่งคนไปสืบจนพบว่าก่อนตายหัวหน้าคณะผู้นั้นได้เงินมาก่อนโตโดยไม่รู้สาเหตุและใช้จ่ายมือเติบยิ่ง ส่วนกลการแสดงชุดนั้นก็ถูกผู้ใดบังคับบัญชาของข้าเค้นถามคนในคณะจนได้ความแล้วเช่นกัน เมื่อไปดูเกาทัณฑ์หลักฐานที่กรมอาญาก็พบว่าสอดคล้องตรงกับวิธีที่สืบมา เพียงแต่ผู้ลงมือตายไปแล้ว จะอย่างไรก็ต้องมีข้ออ้างสักข้อถึงจะชักจูงผู้อื่นให้ไปสืบตามประเด็นนี้ ประจวบกับผู้บงการไม่ยอมมราฝีมือ ยังหมายจะเล่นงานองค์ชายสิบต่อ หากข้าไม่ใช้ประโยชน์เสียบ้าง ไม่เท่ากับผิดต่อผู้บงการที่อุตสาหสิ้นเปลืองความคิดหรือ"

ฉยงเหนียงฟังจบก็เข้าใจทั้งหมดแล้ว เห็นทีคำพูดของผู้มีสายตา

เฉียบคมในกรมอาญาผู้นั้นน่าจะเป็นผู้เสียสละคนไปดำเนินการอีกเช่นกัน

กระบวนท่านี้กล่าวได้ว่าน่าหวาดเสียวและใจกล้ายิ่ง หากมีใครตั้งข้อสงสัยถึงที่มาของจดหมายฉบับนั้น ไม่กลายเป็นส่งผลเสียหรือไร

ผู้เสียได้ฟังความเห็นของนางก็เอ่ยกลับหัวเราะ "กลัวแต่จะไม่มีใครมาถามเสียมากกว่า เรื่องที่ไม่มีทางพิสูจน์ความจริงได้เช่นนี้ก็ยังคงตั้งข้อสงสัย หรือว่าผู้ถามก็คือคนที่ถูกข้าปรักปรำให้ได้รับความยุติธรรมผู้นั้นเอง? ข้านี้ก็อยากเห็นนักว่ใครจะกระโดดออกมาถาม!"

เมื่อกินเมล็ดแดงไปอีกหนึ่งจานเล็ก ฉยงเหนียงก็รู้สึกอึดอยู่บ้าง จึงหยุดกินแล้วขบคิดก่อนเอ่ย "หากเมื่อวานมิใช่ข้าบังเอิญไปพบเข้าองค์ชายสิบจะทรงเป็นเช่นไร"

ผู้เสียใช้นิ้วมือระไปตามเส้นผมยาวของนางเบาๆ พลางตอบ "ย่อมจะถูกช่วยโดยคนที่ข้าจัดวางไว้ ทว่าหากเมื่อวานเสียนเพยจับกุมและทำร้ายชายารักกับลูกน้อยของข้าจริง ๆ ถึงหนนี้บุตรชายของนางจะไม่จมน้ำตายก็ไม่แน่ว่าจะไม่มีครั้งหน้า!"

ฉยงเหนียงซอตามองไปก็เห็นเขาหรือตาลงกึ่งหนึ่ง สีหน้านั้นสงบนิ่ง ทว่าในน้ำเสียงกลับแผ่ซ่านไปด้วยไอเย็นยะเยือก

นางอดไม่ได้ต้องนึกถึงคำพูดที่ซึ่งอวันเทียนเคยบอกว่าผู้เสียจะสังหารโอรสสวรรค์ ซึ่งนั่นทำให้นางใจสั่นอย่างห้ามไม่อยู่ ผู้เสียอยู่ตลอดว่าคนที่ทำตามอำเภอใจจนเคยชินแล้วเช่นเขา หากใช้อารมณ์ขึ้นมามีจริง ๆ ไม่ว่าเรื่องใดก็คงทำออกมาได้ทั้งสิ้น

พอคิดมาถึงตรงนี้ นางก็รู้สึกคล้ายหนทางเบื้องหน้ามีมรสุมเลือดกำลังก่อตัวขึ้นราวๆ ดังนั้นนางจึงยกมือขึ้นโอบรั้งลำคอของเขา เพื่อให้เขา

โน้มเข้ามาใกล้นางมากขึ้นอีกนิด จากนั้นเธอยกขาอย่างเคร่งขรึมจริงจัง "ไม่ว่าจะเป็นเช่นไร ขอให้ท่านรู้ไว้ว่าตนเองกำลังจะเป็นพ่อคนแล้ว ก่อนจะ ทำเรื่องใดล้วนต้องคิดอ่านเผื่อลูกกับข้าด้วย"

ฉูเสี่ยวรู้สึกรู้ว่าท่าทางอบรมคนอย่างเธอจริงเธอจึงของนางช่างชวนหัวเราะ จึงอุ้มนางขึ้นแล้วโคลงร่างอ่อนแอแน่นนั้นเบาๆ พลางกล่าว "ข้าสงสัยจริงๆ ว่า ชาติก่อนเจ้าคงเป็นแม่คนไม่เต็มอ้อม จบใครได้เป็นต้องเทศนา รอนจนลูกคลอด ออกมาแล้ว ข้าจะมอบเด็กน้อยให้เจ้าอบรมจนจุใจเลยดีหรือไม่"

ฉยงเหนียงถูกเขาพูดสัพยอกเช่นนี้ก็ชะงักไปอย่างช่วยไม่ได้ นาง นึกถึงภาพเหตุการณ์ในชาติก่อนของตนแล้วไม่แคล้วใจลอยอยู่บ้าง

ด้วยไม่รู้ว่าวาจาที่ไร้เจตนาของตนไปทิ่มแทงถูกจุดที่นางปวดร้าว เข้าพอดี ฉูเสี่ยวจึงเอ่ยถึงเรื่องอื่นต่ออีก

นานแล้วที่เขาไม่ได้กอดนางสนทนากันอย่างผ่อนคลายสบายใจ เช่นนี้ น่าประหลาดที่เขาู้สึกว่าเพียงช่วงเวลาอันแสนเรียบง่ายที่ได้อยู่ ร่วมกันนี้ก็พาให้เขามึนใจไม่สิ้นสุดแล้ว

62

คดีที่องค์ชายสิบถูกคนถ้อยปองร้ายยังคงสืบสาวอยู่ ทว่าสิ่งที่เหนือความคาดหมายของคู่เสียคือไม่มีใครกระโดดออกมาตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับจดหมายที่เต็มไปด้วยช่องโหว่ฉบับนั้นเลย

ประการแรกขุนนางที่ข้างจู้จ้านหลายคนนั้นนับว่ารู้ซึ่งถึงความร้ายกาจของหลวงอ๋องซุนคึกซึ่งเปี่ยมด้วย 'โชคดี' ผู้นี้แล้ว ไม่ปรารถนาจะหาความยุ่งยากใส่ตัวอีก ประการที่สองผู้อยู่หลังม่านก็นับว่ายังฉลาดถึงได้ลอบกล้ำกลืนความเสียเปรียบหนีไปเสียๆ

ผิดกับเสียนเพยที่ไม่แคล้วค้ำคั่นทั้งวัน เพราะบาดแผลขององค์ชายสิบยังคงย่ำแย่ แม้ได้รับการรักษาอย่างทันที่ทั้งที่ก็ยังเฝ้าจนถึงรอยแผลเป็นไว้หนึ่งวง เดิมทีนางสามารถเคียดแค้นหลวงอ๋อง ทว่าตอนนี้หากคนร้ายตัวจริงไม่พบ วันทั้งวันนางจึงได้แต่กันดาสาปแช่งอย่างเจ็บช้ำทั้งหวาดระแวงว่าเป็นลูกไม้อำมหิตของสนมชายาคนใดที่ใช้เพื่อจะแย่งชิง

ความโปรดปราน

เพียงแต่อาภรณ์ทุกชิ้นหมดหมดที่ตำหนักเชียงจึงนำมาสู่คนในราชวงศ์ทั้งหมดนั้น ในที่สุดก็ถูกกลืนอายุของวันขึ้นปีใหม่ทีใกล้เข้ามาทุกทีชะล้างจนเจือจางลงแล้ว

นับแต่สูญเสียลูกพลอยตัวออกมาก็ถวายหนังสือต่อจयाคังดีเพื่อร้องขอจะกลับเจียงตง

ทว่าจयाคังดีมีหรือจะยอมรับปาก พระองค์ถามเขาว่าความรู้สึกไม่เป็นธรรมที่ได้รับก่อนหน้านี้ยังคงไม่บรรเทาหลงทั้งหมดใช่หรือไม่ หากไม่เหตุใดจะต้องกลับเจียงตงด้วยเล่า นี่ไม่ทำให้คนร้ายหลงนึกว่าฮ่องเต้กับขุนนางหมางใจกัน แล้วหัวเราะหยามหยันพวกเขาหลบหลังหรือ

แต่ไรมาจयाคังดีก็เป็นฮ่องเต้ผู้ปรีชาที่สามารถอ้างอิงตำนานเรื่องเล่าได้สันตติก ทันทิที่เริ่มต้นจึงอัดแน่นไปด้วยสารพัดเรื่องราวจากหน้าประวัติศาสตร์อันยาวนานนับพันปีที่ฮ่องเต้กับขุนนางหมางใจกันอย่างน่าเสียดาย รวากับว่าสูญเสียไปเจียงตงครั้งนี้จะจากไปจากตายกับพระองค์มิได้พบหน้ากันอีกชั่ววจินรันดร์ ครั้นรับสั่งมาถึงตอนท้าย จयाคังดีถึงกับหลังน้ำตา ทำให้ผู้พบเห็นไม่อาจหักใจบ่มบ่ามกล่าวอาลาอีก

สุดท้ายสูญเสียจึงรวมขอม ยอมตกปากรับคำที่จะรั้งอยู่ครองช่วงปีใหม่ในเมืองหลวง ทว่าจะไม่เข้าวังไปฉลองข้ามคืนวันส่งท้ายปีเก่า

เดิมทีขงเหนียงนึกเสียดายที่ตนออกเรือนเร็วไปสักหน่อย ทำให้ไม่อาจฉลองปีใหม่ที่บ้านสกุลซุ่ยได้ แต่สูญเสียรู้สึกว่ามันนับเป็นเรื่องยากอันใดเลย จึงจัดการรับตัวพ่อตาแม่ยายรวมทั้งพี่ชายของภรรยาามาที่จวนโดยไม่รอช้า

ในจวนต้องพลันมีสมาชิกเพิ่มขึ้นเช่นนี้ พาให้ใบหน้าที่สุดวัยของอู๋ซ่งซึ่งง่วนกับงานในงานนอกฉาบไปด้วยสีแดงปลั่งสดใส เขาบอกว่าจวนอ่องไม่เคยครึกครื้นเพียงนี้มาก่อน รอจนปีหน้ามีนายน้อยมาเพิ่มอีก บรรยากาศก็จะขึ้นมีนเร็นริงยิ่งกว่านี้!

ทว่าหลิวซื่อกับซุยจางล้วนรู้สึกว่าจะไม่เหมาะสม จึงถามบุตรสาวเป็นการส่วนตัวว่าพวกตนกลับไปฉลองปีใหม่ที่สกุลซุยจะดีกว่าหรือไม่

ฉงยเหนียงที่กำลังเย็บรองเท้าหัวเสือคู่เล็กอยู่ยิ้มตอบว่า "ท่านแม่ ท่านไม่ต้องเคร่งครัดนักหรอก ในเมื่อเป็นคนครอบครัวเดียวกันแล้ว ท่านก็อย่าได้เอาแต่มองว่าเขาเป็นท่านอ่องอยู่เลย ต่อให้เขาสูงศักดิ์สักเพียงใดก็นับเป็นบุตรชายของพวกท่านครึ่งตัวแล้ว ตอนนี้เขาอยากจะได้แสดงความกตัญญู ให้ทั้งครอบครัวได้ฉลองปีใหม่พร้อมหน้ากันไม่ดีหรือไร นี่เพราะเขากลัวว่าพวกท่านจะรู้สึกอึดอัด ก่อนหน้านั้นจึงแบ่งเรือนในจวนออกมาต่างหากอีกเรือนหนึ่ง ทั้งจัดครัวเล็กไว้ให้พวกท่านใช้เป็นพิเศษ พ่อครัวกับสาวใช้เหล่านั่นล้วนยกให้พวกท่านสั่งการทั้งหมด พวกท่านทำตัวเหมือนอยู่ที่บ้านก็ได้เจ้าค่ะ"

แต่โรมาหลิวซื่อก็เป็นคนตรงไปตรงมาอยู่แล้ว เมื่อได้ยินบุตรสาวกล่าวเช่นนั้นจึงฉีกยิ้มตอบรับทันที "ถ้าเช่นนั้นแม่กับพ่อเจ้าก็จะพักอยู่ที่นี้จนถึงวันที่สี่เลย จะได้ไม่ขัดใจกตัญญูของเจ้ากับท่านอ่อง เพียงแต่งานเย็บปักนี้เจ้าวางมือได้แล้ว ในจวนมีช่างเย็บปักตั้งมากเพียงนั้น มีหรือจะต้องถึงคราวให้เจ้าลงมือเอง เจ้าอู๋มท้องอยู่ ระวังจะสาวยตาเสียเอาได้... จริงสิ ท่านอ่องบอกว่าให้แม่ช่วยเลือกแมนมลักสองคน เจ้าเห็นว่า..."

ฉงยเหนียงก็ดบปลายด้ายจนขาด ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงอันแน่วแน่

"เรื่องนั้นยังไม่ต้องเลือกหรือกเจ้าคะ หากลูกมีน้ำนมเพียงพอก็จะป้อนเขาด้วยตนเอง"

หลิวซือกล่าวอย่างลังเลอยู่บ้าง "แต่แม่เห็นในजनผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายล้วนต้องเตรียมแม่นมไว้ เจ้าไม่ใช่ลูกสะใภ้ของตระกูลเล็กๆ เสียหน่อยจะให้นมลูกเองได้อย่างไรกัน เช่นนี้จะไม่ถูกผู้อื่นหัวเราะเอาหรือไร"

ฉยงเหียงตอบอย่างนัยนัย "ลูกของตนเองก็ต้องเลี้ยงเองกับมือสิเจ้าคะ แค่นี้ก็ต้องให้คนนอกมาแตะต้องเขา ลูกก็รู้สึกอึดอัดใจแล้วถึงอย่างไรว่ก็เป็นเรื่องส่วนตัวในครอบครัวของเราเอง ใครอยากจะหัวเราะก็หัวเราะไป ลูกครั้นจะไปไยดีพวกเขา"

หลิวซือรู้ว่าบุตรสาวเป็นคนมีความคิดเป็นของตนเองเสมอมา ทั้งเห็นว่านางอายุน้อย ท้องแรกยังรู้สึกแปลกใหม่ ไม่เคยรับรู้ถึงความทุกข์ยากในช่วงอยู่เดือน จึงได้คิดอ่านเรื่องให้นมบุตรเรียบง่ายเหลือเกิน ทว่าช่วงขณะนี้ตนไม่อาจจะโน้มน้าวนางได้ จึงไม่โน้มน้าวให้มากความอีก

อย่างไรเสียหลิวซือก็เลี้ยงดูบุตรฝาแฝดชายหญิงจนเติบโตใหญ่มากับมือ ไม่รู้สึกว่าการให้นมบุตรเองมีอันใดไม่ดี เพียงแต่เมื่อคิดว่าตนไม่อาจได้เห็นท่าทางของฉยงเหียงวัยเด็กยามหัดพูดอ้อแอ้กับตาตนเอง หลิวซือก็ไม่แคล้วเสียตายอยู่บ้าง จึงคาดหวังว่าวันหน้าหลานจะละม้ายมารดาเล็กน้อย มาช่วยชดเชยเต็มเต็มให้ตนสักนิด

ช่วงก่อนปีใหม่ร้านค้าของฉยงเหียงงานยุ่งยิ่งกว่าเดิม เพราะเหล่าคุณหนูและสุหยินในแต่ละजनล้วนอยากจะทำบุญสุนทานเพิ่มเติม อีกทั้งทางที่ดีคือไม่ซ้ำแบบกับผู้อื่น ดังนั้นแพรรณธรรณล้ำค่าหายาก

ในร้านชยุจีจึงถูกกว้านซื้อไปคราวละหลายพับ เพื่อจัดความเป็นไปได้
ที่ผู้อื่นจะตัดชุดด้วยผ้าแบบเดียวกัน

โชคดีที่พี่น้องสกุลกงขุนมีฝีมือจัดการขนส่งสินค้าพร้อมกันทั้งทางบก
และทางน้ำ หลายวันมานี้จึงมีเรือสินค้าเข้ามาไม่ขาดสาย

ระหว่างนั้นมีหลายครั้งฉงเหิงนำแพพรรณไปมอบให้สนมชายา
ที่มีไมตรีคบหากันรวมถึงไทเฮาที่รั้งอยู่ในวังเพื่อฉลองปีใหม่ มีคนหนึ่ง
บังเอิญได้พบชียู๋เฟยพระมารดาขององค์หญิงยงหยาง ฉงเหิงจึง
ถามไถ่ถึงงานมงคลขององค์หญิง

ชียู๋เฟยกล่าวด้วยสีหน้าอมทุกข์ "บุรุษที่เพียบพร้อมทั้งรูปโฉม
และความสามารถมีอยู่มากมาย ทว่านางล้วนไม่เห็นเข้าตา กลับไปถูกใจ
คนชั่วไร้คุณหนึ่งเสียอย่างนั้น ข้าเตือนเช่นไรก็ไม่ฟัง ทำให้ข้ากลัดกลุ้มยิ่งนัก
เจ้าสนิทกับนาง หากเกลี้ยกล่อมนางได้ก็จะเป็นการดีที่สุด"

ด้วยเหตุนี้เมื่อองค์หญิงยงหยางปลอมตัวเป็นสามัญชนออกจากวัง
มาเยือนร้านชยุจีเพื่อให้ฉงเหิงจัดอาภรณ์เครื่องประดับที่เข้าชุดกัน
ฉงเหิงจึงฉวยโอกาสนี้พูดอย่างอ้อมค้อมว่าคุณชายสกุลเซินมิใช่คู่ครอง
ที่ดี

องค์หญิงยงหยางยังคงกังขา ด้วยฉงเหิงยกางจะชี้แจงตรงๆ ได้
จึงบอกแต่เพียงว่าคุณชายเซินผู้นั้นร่างกายผอมบางไปสักหน่อย

อันที่จริงองค์หญิงยงหยางเองก็รู้สึกเช่นเดียวกัน ทว่าคุณชายเซิน
มีรูปโฉมโดดเด่นน่าหลงใหลมากจริงๆ ดังนั้นนางจึงไม่แคล้วพูดเข้าข้างเขา
สองสามประโยค "คนสกุลเซินบอกว่าคุณชายเซินแม้อ่อนแอป่วยง่ายไปบ้าง
แต่สุขภาพก็แข็งแรง ไม่มีปัญหาใหญ่โตอันใด"

ฉยงเหนียงไม่อาจหักใจให้สหายเป็นม่ายแต่ยังสาวชั่วร้ายชาติก่อนได้จริงๆ ในที่สุดจึงพูดให้แจ่มแจ้งไปเสียเลย "หากบุรุษไม่แข็งแรงพอ ภายหน้าอาจส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตได้ ข้าเห็นว่าท่านยังไม่ได้ผูกไมตรีกับคุณชายเซินเล็กซึ่งนัก ฟังเลือกอย่างรอบคอบจะดีกว่า หาไม่ออกเรือนไปก็จะเหมือนไม่ได้ออกเรือน..."

เดิมทีกงซุนเอ๋อร์อยู่หลังโต๊ะเก็บเงินตัวสูงยาว กำลังจดบันทึกว่าคราวหน้าจะต้องซื้อผ้าลายไคเข้าร้านบ้าง พอได้ยินมาถึงตรงนี้ก็เกินจะทนแล้วจริงๆ จึงเดินอ้อมโต๊ะออกมาเอ่ยแทรกว่า "เจ้านั้นท่าทางอย่างกับลูกเจ็บป่วย ช่วงเขาก็ป่วยเปื่อย คุณหนูไม่สู้ไปหาสตรีสักคนยังจะดีเสียกว่า!"

องค์หญิงยงหยางถูกชายหนุ่มที่พลันปรากฏตัวขึ้นผู้นี้ทำให้ตระหนกจนตัวโยน พอมองพิจารณาอีกฝ่ายอย่างถี่ถ้วนก็พบว่าเป็นคนประเภทที่นางไม่เคยได้เห็นมาก่อน...ตั้งแต่ผิวสีน้ำตาลปานเครื่องสำริดโบราณ ไปจนถึงคิ้วกระเป๋ากับปากผลอง ช่างแลดูองอาจสะกดผู้พบเห็นอย่างบอกไม่ถูก เพียงมองคนเดียวคุณชายเซินที่ขาวนิ่มนวลประหนึ่งข้าวเหนียวก็ถึงกับถูกนางโยนออกนอกสมองไปแล้ว

นางรีบดึงตัวฉยงเหนียงมาเอ่ยถามเสียงเบา "คุณชายผู้นี้คือ..."

ไม่รอให้ฉยงเหนียงแนะนำตัว กงซุนเอ๋อร์ก็ประสานมือกล่าวขึ้นเอง "ข้าน้อยกงซุนเอ๋อร์ ขอคารวะคุณหนูผู้นี้"

ฉยงเหนียงรู้ว่าองค์หญิงยงหยางชื่นชอบเรื่องการประเมินความงาม พอเห็นดวงตาขององค์หญิงลูกวาว ฉยงเหนียงจึงรีบปรามกงซุนเอ๋อร์แทบไม่ทัน "แม่นางรอง เลิกเล่นได้แล้ว ท่านผู้นี้เป็นถึงองค์หญิงเซียวะ ยังไม่รีบคารวะอีก"

รอนได้อินซัดแจ้งว่าที่ให้คุณชายผู้นี้เป็นสตรี องค์หญิงยงหยาง ก็ไม่แคล้วผิดหวังอย่างยิ่ง จวบจนกงซุนเอ๋อร์หาข้ออ้างเดินจากไปแล้ว นาง ก็ยังไม่วายเหม่อมองเงาหลังของอีกฝ่ายพลางพึมพำว่า "หากแม่นางรอง เป็นบุรุษจะดีสักเพียงใดหนอ..."

เมื่อผ่านเหตุการณ์นี้ไป สายตาในการประเมินความงามขององค์หญิง ยงหยางก็ได้ขึ้นสู่จุดสูงสุดครั้งใหม่ นางเริ่มรู้สึกว่าคุณงามแบบอมโรค เช่นคุณชายเซินนั้นหาใช่ชายชาติตรีที่แท้จริงไม่ เทียบชั้นกับสตรีผู้หนึ่งไม่ติด ด้วยซ้ำ

สุดท้ายนางก็เลือกคุณชายสกุลเซาแห่งลั่วหยาง แล้วขอให้จยาคังตี้ มีพระราชโองการลงมา

คนสกุลเซามีความรู้และการอบรมที่ดี เป็นครอบครัวสามีที่คู่ควร จะฝากฝังทั้งชีวิต ฉงเหียนจึงเห็นเรื่องน่าเสียดายในชาติก่อนได้รับการแก้ไขไป เรื่องหนึ่ง ก็พาให้หัวใจเปลี่ยนเป็นสว่างสดใสยิ่งขึ้น รู้สึกว่าชะตากรรมของ จูเสียนก็ต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้เช่นกัน

ใกล้จะส่งท้ายปีเก่าแล้ว ผู้คนในราชสำนักต่างก็นึกว่าจยาคังตี้ จะประกาศตัวเลือกผู้สืบทอดตำแหน่งรัชทายาทก่อนขึ้นปีใหม่ ทว่าล่วงมาถึง วันที่สิบแปดเดือนสิบสองแล้ว เรื่องนี้ก็กลับยังคงไม่มีข่าวคราวเลยแม้แต่น้อย

คนทั้งหมดแสนจะกระวนกระวายใจ กระนั้นองค์ชายรองหลิวเหียน ซึ่งเดิมทีผู้คนถกความเห็นกันไม่หยุดว่าเป็นตัวเลือกอันดับหนึ่งที่จะได้ สืบทอดตำแหน่งรัชทายาทกลับมีท่าทีที่เยือกเย็นเช่นปกติ

ยามที่เหล่าขุนนางเข้าวังมารับเนื่อปีใหม่เพื่อจะนำกลับจวนไป

กินฉลองนั้น หลิวเหยียนเดินมาถึงข้างกายฉู่เสี่ยวแล้วเอ่ยชวนยิ้มๆ "นานแล้วที่พวกเราสองคนไม่ได้สังสรรค์กัน เจ้ารับเนื่อปีใหม่แล้วจะไปดื่มที่ตำหนักข้าสักจอกดีหรือไม่เล่า"

หากเป็นเมื่อก่อนฉู่เสี่ยวยอมไม่ปฏิเสธ ทว่าวันนี้เขากลับหิวเนื่อในมือพลางเอ่ยว่า "พักนี้ขายาของกระหม่อมแพ้ท้องรุนแรงยิ่ง ไม่อาจทนกลืนสุราได้ กระหม่อมงดสุรามานหลายวันแล้ว วันหน้าค่อยรับคำเชิญขององค์ชายรองจะดีกว่าพะยะค่ะ"

แม้ฟังออกว่าฉู่เสี่ยวบ่ยายเบี่ยงอย่างอ้อมค้อม ทว่าหลิวเหยียนมิได้รู้สึกว่อกอีกฝ่ายขัดใจตน จึงบอกเพียงว่า "รอนชยาเจ้าหายดีค่อยรับคำเชิญมาทั้งคู่เลยก็ได้"

รอนชยาหลิวเหยียนปลิกตัวไป หลูเจี๋ยนก็หิวเนื่อมาหนึ่งชิ้นโต แล้วเดินเคียงฉู่เสี่ยวไปพลางถามว่า "ไหนข้ารู้สึกว่พักนี้ท่านต้องทำตัวห่างเหินกับองค์ชายรองเล่า"

ฉู่เสี่ยวก่ายยาวด้วยฝีเท้าอันแคล่วคล่องว่องไวประหนึ่งเหินบิน "เจ้าเออะไรมาพูด บัดนี้องค์ชายรองทรงไถ่จะขึ้นเป็นรัชทายาทแล้วไม่ว่าเรื่องเล็กหรือใหญ่ล้วนตกอยู่ในสายตาของเหล่าขุนนางทักทวนทั้งสิ้น ชื่อเสียงของข้าไม่ดีมาแต่ไหนแต่ไร ย่อมสมควรเลื่องคำครหา ไม่ให้เดือดร้อนไปถึงองค์ชายรองด้วย"

หลูเจี๋ยนเอ่ยกลั้วหัวเราะ "ท่านต้องเลิกถ่อมตัวเร็วเข้าเถอะ ท่านดูสิตอนนี้ขุนนางขุนนางที่ว่ราชสำนักยังมีใครกล้าแตะเรื่องว่ท่านมีชื่อเสียงย่าเยือกแต่ละคนล้วนพูดว่ชะตาของท่านแรงนัก ผู้ใดกล่าวโทษท่าน ผู้นั้นเป็นต้องเคราะห์ร้าย กำลังจะฉลองวันขึ้นปีใหม่ทั้งว่ ใครจะอยากรับเคราะห์นั้นกันเล่า"

จริงสิ ท่านแม่ข้าฝากมาถามว่าเนื้อปีใหม่นี้จนหลวงอ่องจะทำกินเช่นไร
ทุกปีในจนข้าไม่หนึ่งก็ต้ม กินจนเริ่มเบื่อแล้ว ทว่านี่เป็นสิ่งที่พระราชทาน
กระทั่งเศษเนื้อสักเสี้ยวยังเหลือทิ้งไม่ได้ด้วยซ้ำ ท่านแม่ข้าจึงอยากจะหัด
วิธีพลิกแพลงจากพระชายาสักหน่อย"

อู่เสียมีหรือจะรู้เรื่องพวกนี้ จึงบอกให้หลูเจวี่ยนกลับไปจนอ่องไป
พร้อมกัน จะได้ถือโอกาสสังสรรค์ด้วยกันหนึ่งมื้อ

หลิวเหยียนยังเดินไปไม่ไกลนัก เขายืนอยู่บนทางระเบียงวนพลาง
เหม่อมองเงาหลังของสองคนที่เดินเคียงไหล่กันจากไป

ประจวบเหมาะอดีตรัชทายาทหลิวซีเดินมาทางนี้พอดี แล้วเห็นภาพที่
หลิวเหยียนถูกทิ้งให้โดดเดี่ยว จึงอดไม่ได้ที่จะหัวเราะหึๆ "จนหลวงอ่อง
จะดื่มสุราจึงไม่พาเจ้าไปด้วยเล่า เมื่อก่อนสนิทกันดูพิน้องร่วมอุทรเลย
ไม่ใช่หรือ"

หลิวเหยียนหันหน้ามาส่งยิ้มตอบ "พี่ชายใหญ่ ท่านยังไม่ไปหรือนี่ อ้อ
จริงสิ วันนี้ท่านไม่ต้องตามไปฟังโอวาทของเสด็จพ่อที่ห้องทรงพระอักษร
แล้ว ย่อมสามารถมาเตร็ดเตร่ที่นี่ได้"

ปีก่อนๆ ภายหลังแจกจ่ายเนื้อปีใหม่มาร่วมกับจยาคังดีเสด็จสิ้น ตามกฎ
หลิวซีในฐานะรัชทายาทยังต้องไปถวายบันทึกคุณความชอบกับข้อผิดพลาด
ในรอบปีที่ผ่านมาของตนที่ห้องทรงพระอักษรเพื่อรับฟังโอวาทของจยาคังดี
ทว่าปีนี้เขาสละตำแหน่งว่าที่ประมุขแผ่นดินไปแล้ว ย่อมมีงานลดลงไป
อีกอย่าง

หากเป็นยามปกติหลิวซีได้ยินคำถากถางเยี่ยงนี้ก็คงจะชักสีหน้า
ตั้งแต่แรก ทว่าบัดนี้เขาไม่มีสิ่งใดจะเสียแล้ว จึงไม่แยแสหน้าตาแม้สักนิด

เพียงทำที่เป็นบัดนี้คนซึ่งไม่มีอยู่บนแดนเสื้อแต่อย่างใด ก่อนจะปรายตา
เอ่ยปณิธี "ข้าไม่มีโชควาสนาจะรับฟังโอวาทแล้ว แต่ว่าเจ้าเล่า...ก็ไม่มี
ปัญญาจะไปเหมือนกันมิใช่หรือ ปกติอุตุสำหรับเสแสร้งราวกับเป็นขงจื้อ
แห่งเมืองหลวง เสด็จพวยังทรงแข็งแรงดี ไม่น่าอาจทรงปลุกฝังองค์ชาย
เยาว์วัยด้วยพระองค์เองจนมีสักคนโดดเด่นขึ้นมาก็เป็นได้ ถึงตอนนั้น
เจ้าไม่เห็น้อยเปล่าหรือ" จบคำเขาก็เดินอาดๆ จากไปพร้อมเสียงหัวเราะ
โดยไม่แม้แต่จะสนใจว่าสีหน้าของหลิวเหยียนฉู่ไม่ได้เพียงใด

หลิวเหยียนฉู่ปรับสีหน้า ก่อนเดินสนทนายิ้มหัวไปกับกลุ่มขุนนาง
ที่แห่มาทีหลัง

ฝ่ายหลิวเจี้ยนติดตามฉู่เสียดกลับมาถึงจวนอ่องแล้วก็ได้พบกับ
ฉยงเหิงยง จึงสอบถามนางว่าควรจะกินเนื้อปีใหม่นี้เช่นไรดี

ฉยงเหิงยงฟังจบก็ยิ้ม คิดในใจว่า...แปดเก้าส่วนของขุนนางขุนนาง
ทั้งราชสำนักล้วนมีความยุ่งยากในเรื่องเดียวกัน นั่นคือต้องเร่งกินเนื้อปีใหม่
หนึ่งชิ้นโตให้หมดก่อนวันที่หนึ่งเดือนหนึ่ง

ชาติก่อนสกุลซึ่งมีสมาชิกบางตา ประกอบกับแรกเริ่มตำแหน่ง
ขุนนางของช่งอว้นเทียนยังไม่สูง เนื้อปีใหม่ที่ได้รับมาจึงชิ้นไม่ใหญ่นัก
ทำให้กินหมดได้อย่างรวดเร็ว ต่อมาเนื้อชิ้นใหญ่ขึ้นตามตำแหน่งที่เลื่อน
สูงขึ้นเรื่อยๆ ฉยงเหิงยงจึงคิดวิธีพลิกแพลงได้วิธีหนึ่ง โดยนำเนื้อส่วนใหญ่
มาสับผสมกับผักเพื่อทำเป็นไส้เกี๊ยว วิธีกินเช่นนั้นแก้เลี่ยนได้ดียิ่ง หาก
จำนวนคนมากก็สามารถกินหมดเกลี้ยงได้ภายในไม่กี่มื้อ

ดังนั้นนางจึงเรียกแม่ครัวมาสับเนื้อเพื่อทำเป็นไส้เกี๊ยว ประเดี๋ยว

ห่อเสร็จเมื่อไรค่อยนำเข้าไปจัดเรียงบนไม้ไผ่แล้ววางพักไว้ริมหน้าต่าง เพื่อแช่แข็ง เช่นนี้ก็จะเร่งกินให้หมดก่อนวันที่หนึ่งได้แน่นอน

เนื่องจากเป็นเกี่ยวที่จะกินฉลองปีใหม่ หลิวซือจึงกำชับบุตรสาวไว้ แต่แรกว่าจะต้องห่อเกี่ยวด้วยกันทั้งครอบครัว อีกอย่างมะรืนนี้คือวันสิ้นปี แล้ว จำนวนเกี่ยวจะต้องห่อออกมาเป็นเลขคู่เพื่อความเป็นสิริมงคลด้วย

รอนแม่ครัวตระเตรียมไม้เกี่ยวและนวดแป้งเสร็จเรียบร้อยแล้ว ชุยจง กับหลิวซือสองสามีภรรยา ตลอดจนหญิงหนึ่งกับคู่เสีย แล้วก็ชุยฉวนเป่า ล้วนมานั่งล้อมวงรอบโต๊ะแปดเหลี่ยม* เพื่อลงมือห่อเกี่ยวกัน

หลูเจวียนโตมาจนป่านนี้เพิ่งจะเคยสัมผัสบรรยากาศการฉลอง ช่วงปีใหม่แบบชาวบ้านสามัญเช่นนี้เป็นหนแรก สิ่งที่ทำให้เขายังรู้สึกก็น่าเหลือเชื่อก็คือภาพเหตุการณ์นี้ถึงกับเกิดขึ้นในจินตนาการของคู่เสีย

หญิงหนึ่งไม่รู้สึกรู้ว่ามึนได้ไม่เหมาะสม กระนั้นเมื่อเห็นสีหน้าของ หลูเจวียนดูผิดปกติ นางก็พอจะเดาความคิดของเขาออกแล้ว จึงเอ่ยชี้แจง ปนั๋ม "ได้ทำหลูและท่านองค์ของข้าเหนื่อยล้ากับงานในราชสำนักมาทั้งปี เดิมทีสมควรจะพักผ่อน เพียงแต่ฉลองช่วงปีใหม่ทั้งที่ จดมุ่งหมายก็เพื่อจะให้ คนทั้งครอบครัวได้รวมตัวกันพร้อมหน้า หากอาหารการกินล้วนให้บ่าว จัดเตรียมมาเสร็จสรรพ ท่านเพียงล้างมือรอกินเท่านั้น นั่นจะต่างอันใดกับ วันปกติเล่า กลับกันหากลองใช้เวลาว่างมาจับจับแป้งเกี่ยวร่วมกับคนใน ครอบครัวสักหลายตัว นี่สิจึงจะสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของการส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่"

คู่เสียนั่งเฝ้าอยู่ด้านข้าง แขนเสื้อยาวถูกม้วนขึ้นจนถึงข้อศอก กำลัง

* โต๊ะแปดเหลี่ยม เป็นโต๊ะสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดใหญ่ แต่ละด้านกว้างพอนั่งได้สองคน รวมเป็นแปดคน ทำจาก ไม้เนื้อดี ใช้สำหรับนั่งรับประทานอาหาร

บรรจงจับจีบเกี้ยวที่ใส่ไข่แดงลงไปสองลูกอย่างใจจดใจจ่อ เขาจีบมุมแหลมสองอันไว้บนเกี้ยวเป็นพิเศษ ถึงเวลานึ่งออกจากลังถึงแล้วจะได้ให้ฉยงเหนียงกิน ได้ยินท่านแม่ยายบอกว่าหากสตรีกินเจอเกี้ยวที่ใส่ไข่แดงคือสื่อสัญญาณว่า จะคลอดบุตรได้ ส่วนเกี้ยวที่ใส่เหรียญซึ่งล้างสะอาดแล้วนั้น เขาจะต้องทำเครื่องหมายไว้เช่นกันเพื่อไม่ให้ฉยงเหนียงกินเจ

ชายาของเขาหาเงินเก่งมากพออยู่แล้ว ขึ้นยังไปเติมบุปผาบนผ้าดินเผา นางจะไม่มุดเข้าไปใส่เงินไปเลยหรือไร ฉูเสียมักรู้สึกตจิดๆ ว่าตนในหัวใจของหญิงสาวถูกจัดอันดับให้อยู่ท้ายเงินทองเสียด้วยซ้ำ ดังนั้นเขาจะไม่ยอมให้แม่นาง 'พวงเหรียญ' ผู้นี้กวักทรัพย์คล่องไปกว่านี้อีกแล้ว

หลูเจวี่ยนเห็นสับนิ้วที่เรียงงามของฉยงเหนียงขยับอย่างว่องไว ไม่ทันไรก็จับจีบออกมาเป็นเกี้ยวรูปทองหยวนปาหนึ่งตัว พาให้เขาเริ่มจะคันไม้คันมือขึ้นมา จึงลองจับจีบเกี้ยวไปหลายตัวพร้อมกับฉูเสีย

หลังจากห่อเกี้ยวหลายตัวอย่างสนุกสนานเต็มที่แล้ว ฉยงเหนียงก็ไล่ฉูเสียไปดื่มสุราเป็นเพื่อนหลูเจวี่ยนที่โง่งน

หลูเจวี่ยนไปถึงโง่งนาก็นั่งลงข้างโต๊ะ ทอดถอนใจยาวขณะมองดูฉูเสียล้างมือ "ในที่สุดตอนนี้ข้าก็รู้เสียที่ว่าเหตุใดพระชายาถึงคุมคนที่พยศเช่นท่านได้อยู่หมัด"

ฉูเสียฟังจบก็เลิกคิ้วมองไปทางสหาย

หลูเจวี่ยนกล่าวต่อไปว่า "ก็เพราะชายาของท่านมีความสามารถที่จะเปลี่ยนจวนอองอันเยียบเย็นให้มีกลิ่นอายของบ้านได้อย่างไรเล่า ถึงแม้ว่าในจวนเว่ยเหวินโหวของบ้านข้ามีคนอยู่มากมาย แต่กลับไม่เคยมี

เลยสักครั้งที่ทุกคนจะนั่งล้อมวงห่อเกี่ยวด้วยกัน ท่านได้ซา야หนึ่งเดียวผู้นี้...
เกินพอแล้ว!"

ประโยคสุดท้ายของเขาเปล่งออกมาตามความรู้สึก เรื่องอื่นยังไม่ต้อง
เอ่ยถึง เฉพาะการแก่งแย่งชิงดีกันระหว่างภรรยากับบ่อนุอีกกลุ่มใหญ่ของ
บิดาเขา แม้กระทั่งคนเป็นบุตรชายยังชมดูจนเหนื่อยใจ และทำให้นึกอิจฉา
จวนกลางอ้อมที่ได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสงบสบายใจเช่นนี้ขึ้นมา

เพียงแต่ไม่รู้ว่ามีภัยพิบัติไม่อยู่ในกรอบของฉู่เสี่ยวจะสงบเสงี่ยมได้ถึง
เมื่อใด รอจนอีกฝ่ายมีอนุมากเข้า ซายากับบ่อนุยังจะสามารถนั่งล้อมวง
ห่อเกี่ยวด้วยกันอย่างปรองดองได้เช่นวันนี้อยู่อีกหรือไม่

ภายหลังดื่มสุรากันไปพักหนึ่ง หลูเจี๋ยนก็ถือใบรายการวัตถุดิบและ
เครื่องปรุงใส่ถ้วยที่ขยงเหนียงเขียนเองกับมือกลับไปรายงานผู้เป็นมารดา

วันนี้เป็นวันสิ้นปี ในจวนกลางอ้อมมิได้มีแต่คนสนุกสนาน กระทั่งพี่น้อง
สกุลกงซุนก็มาร่วมฉลองปีใหม่อด้วย

ปัจจุบันกงซุนอู่ได้รับตำแหน่งชั่วคราวอยู่ในทัพเรือของฉู่เสี่ยวแล้ว
งานที่ทำล้วนแต่ส่งาผ่านเผย ไกลห่างจากมรสุมโลหิตในยามที่เป็นโจรสลัด

สาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้เขาล้างมือในอ่างทองคำได้ก็คือน้องสาว
ของเขาเอง เห็นหญิงสาวที่ดั่งามผู้หนึ่งกลายเป็นมีอุปนิสัยคล้ายบุรุษเข้าไป
ทุกที ถึงขั้นเห็นแม่มางที่สะสวยแล้วมักพุดหยอกเินโดยไม่รู้ตัว ทำให้เขา
ที่เป็นพี่ชายไม่แคล้วกังวลใจยิ่ง

อย่างไรเสียสตรีก็ต้องออกเรือน ทว่าคนเป็นพี่ชายไม่สะดวกใจ
จะเอ่ยปาก จึงได้แต่เปรยกับขยงเหนียงอย่างอ้อมค้อม ดูว่านางพอจะช่วย

มองหาคู่ครองที่น่าไว้วางใจให้น้องสาวของเขาได้หรือไม่

ฉยงเหนียงมองดูกงซุนเอ๋อร์ที่นั่งสนทนาเฮฮาอยู่ติดติดกับสี่เหลี่ยมบนทางระเบียงยาวซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก ก่อนจะเบนสายตาไปมองอาคารแก้มแดงปลั่งของสาวใช้คนที่กำลังจับจ้องกงซุนเอ๋อร์ผู้รูปร่างงามและมีควมดูกระจ่างปิ ฉยงเหนียงเกือบจะถามพี่ใหญ่กงซุนด้วยซ้ำว่าจะหาภรรยาหรือสามีให้ 'ท่านรอง' ผู้นี้กันแน่

สรุปคือวันสุดท้ายของปีในที่สุดก็ล่วงผ่านไปท่ามกลางบรรยากาศอันครึกครื้นรื่นเริงเช่นนี้เอง

เพราะฉลองข้ามคืนเป็นเหตุ จวบจนยามเช้าของวันขึ้นปีใหม่ฉยงเหนียงจึงยังคงรู้สึกว่เบลอตกตล่ำยถูกถ่วงด้วยลูกตุ้มหนักพันซั่ง ทำเช่นไรก็เบิกไม่ขึ้นเสียที กระทั่งนางฝันลืมตาขึ้นได้อย่างยากเย็น กลับได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งตำราดอยู่ที่นอกหน้าต่าง...

'ตื่นสายเยี่ยงนี้ นึกว่าตนเองยังเป็นคุณหนูสกุลหลิวผู้สูงส่งอยู่หรือไร เจ้าแต่งเข้าสู่สกุลซ่งแล้ว มีแม่สามีอยู่ในสายตบบ้างหรือไม่!'

สมองของฉยงเหนียงมีนึ่งไปหมดแล้ว นางรู้สึกราวกับย้อนคืนสู่ชาติก่อนตอนที่นางเพิ่งแต่งเข้าสู่สกุลซ่งใหม่ๆ ตอนนั้นก็ขึ้นปีใหม่เช่นกัน ด้วยเหตุนี้น้อยกับการทำอาหารค่ำในคืนส่งท้ายปีเก่า เช้าวันรุ่งขึ้นนางจึงตื่นสาย เป็นเหตุให้ถูกมารดาสามีตวาดตำหนิไปหนึ่งยก

อาจเพราะเป็นไปตามความเคยชิน เมื่อได้ยินเสียงแหลมบาดหูที่ลื้มจากความทรงจำได้ยากที่สุดนี้ นางก็พลันสะดุ้งเฮือก คลานลุกขึ้นจากเตียงแล้วเดินออกจากห้องมาทันใด ทว่าพริบตาเดียวนางกลับอยู่บนถนนเสียแล้ว

นางเข้าไปในศาลเจ้า บริจาคค่าธูปค่าน้ำมันตะเกียงแก่ภิกษุไป

พอสมควร ก่อนค่อยหามุมสงบในวิหารเล็กๆ ที่ปลอดคนแห่งหนึ่ง นาง จดรูปแล้วกล่าวคำขอพรออกมา หวังว่าชาติกำเนิดของตนจะไม่ถูกผู้อื่น ล่วงรู้ ภาวนาให้สามีเฝ้าการเอางาน ไขว่คว้าอนาคตเพื่อนาง เพียงแต่ขณะที่ นางใกล้จะอธิษฐานจบแล้วนั้น กลับคล้ายมีเงาคนเฝ้าอยู่ตรงประตูวิหาร

นางตระหนกจนตัวโยน รีบลุกขึ้นปักธูปลงในกระถาง แต่ด้วยอาการ รีบร้อนจะออกไป นางจึงซุ่มซำมสะดุดธรณีประตูเข้า เห็นอยู่ว่าตนกำลัง จะถลาล้มไปเบื้องหน้าอยู่แล้ว ตอนนั้นเองกลับได้มือใหญ่ข้างหนึ่งช่วยพยุงไว้ อย่างมั่นคง ระยะเวลาตาของนางมองเห็นสร้อยประคำพวงหนึ่งที่สวมอยู่ บนข้อมือของอีกฝ่ายได้พอดี...นั่นคือลูกประคำที่มีลวดลายดุจทราวยี่ทอง แต่ละลูกล้วนกลมเกลี้ยง

คนผู้นั้นเปล่งเสียงหัวเราะเยาะหนึ่งที ก่อนเอ่ยด้วยสຸ້มเสียงอันทุ้มต่ำ 'เมื่อครู่อธิษฐานไปตั้งมากเพียงนั้น เหตุใดลืมนวณขอพุทธองค์ให้ต่อไป เจ้าไม่หกล้มเล่า'

ฉยงเหนียงร้อนตัวอยู่พักหนึ่ง รอจนช้อนตาขึ้นอีกครั้ง คนผู้นั้นก็ เดินอาดๆ จากไปแล้ว นางจึงไม่ได้เห็นใบหน้าของเขา

ทว่าสร้อยประคำนั้น...เห็นชัดว่าก็คือ...

"รีบตื่นเร็วเข้า ขึ้นนอนต่อไปจะทำให้กินอาหารเช้าไม่ตรงเวลาแล้วนะ เจ้าหนอนขึ้นเข้า อย่าทำให้ชายากับลูกน้อยของข้าต้องหิวแะสิ"

เสียงที่เมื่อครู่เพิ่งพูดประชิดนางดังใกล้ที่ข้างหูอีกครา ฉยงเหนียง ลืมตาขึ้นซ้ำๆ เพียงเห็นลู่เสียดสีสามี่ในชาตินี้กำลังกัมน้ำอมยิ้มพิศมของนาง อยู่

ฉยงเหนียงงุนงงยิ่งนัก ถึงกับไม่ค่อยแน่ใจว่าในฝันชาติก่อนกับนอกฝัน

ชาตินี้ อันใดคือเรื่องจริง อันใดคือเรื่องเท็จ

เดิมทีฉันเสียกำลังมียัมปลุกเรียกภรรยาคนงามที่ยังชีเซา นึกไม่ถึงว่า ผู้ที่ถูกปลุกตื่นมาจะเป็นหญิงสาวที่มีสีหน้าหวาดหวั่นและมีหยาดน้ำใส แต่มอยอยู่ที่หางตา

เขารีบโอบกอดนางไว้ ลูบหลังให้เบาๆ พลังถามเสียงนุ่มนวล "ไม่สบายตรงที่ใดหรือ"

ฉยงเหนียงสวมกอดเขาตอบ แล้วเอ่ยปนสะอื้น "ข้ากลัว..."

ฉันเสียลูกไล่เรือนผมยาวของนาง พลังถามต่ออย่างอดทน "เจ้าฝันร้าย เห็นอันใดกัน"

ฉยงเหนียงพึมพำตอบ "ข้าไม่กลัวฝันร้าย กลัวก็แต่จะเป็นเพียง ความฝันอันเลื่อนลอยตื่นหนึ่งเท่านั้น"

ฉันเสียรู้สึกว่าเป็นเพราะฉยงเหนียงตั้งครรภ์แล้วคิดมาก เขากอดนาง แนบแน่นถึงเพียงนี้ ไหนเลยจะเป็นความฝันไปได้

ทว่าสภาพจิตใจของฉยงเหนียงนั้นต่างจากเขา

ห้วงฝันเมื่อครูนี้นั้นสมจริงมากเหลือเกิน ขณะที่นางในชาติก่อนไปขอพร ที่ศาลเจ้าในวันขึ้นปีใหม่ปีแรกหลังการแต่งงาน ดูเหมือนว่านางจะเดินสะดุด แล้วถูกบุรุษที่ไม่รู้จักนามผู้หนึ่งพุงไว้จริงๆ ตอนนั้นช่วยอ๊วที่เพิ่งจะซื้อเทียน กลับมาให้นางยังตื่นตกใจ เพราะกลัวว่านางจะถูกบุรุษผู้นั้นลวนลาม เอาเปรียบ

เพียงแต่ห้วงฝันเมื่อครูนี้นี้ได้ทำให้รายละเอียดต่างๆ ที่นางหลงลืมไป ตั้งแต่แรกถูกขยายใหญ่ขึ้นไม่สิ้นสุด หรือว่า...ในชาติก่อนฉันเสียเป็นคนพุงนางไว้จริงๆ? อีกทั้งความลับในใจนางซึ่งคนนอกไม่ล่วงรู้นั้น...ก็ล้วน

ถูกเขาได้ยืนทั้งหมดแล้ว?

เขาในตอนนั้นจะคิดอย่างไรกัน ไม่รู้ว่าจะดูแลคนเข้าหรือไม่

อู๋เสียนแม่ปลอบประโลมนางอยู่ แต่กลับเห็นนางยังคงไม่อาจเรียกสติคืนมาได้ นัยน์ตาโตคู่นั้นยังแลดูเลือนลอยดุจเดิม เขาจึงงงใจพูดเฝ้าว่า "หากเจ้าไม่เชื่อก็ให้ข้าลองหยิกแก้มกันเจ้าสักที ดูซิว่าเจ้าจะเจ็บหรือไม่เจ็บ"

ฉยงเหียนจึงจะตั้งครวร์ เขาทางนี้จึงต้องหักห้ามใจไว้อย่างช่วยไม่ได้ แต่การได้คลอเคลียแนบชิดกันในยามเข้าตู่เช่นนี้ชวนให้เสียวซ่านวิญญาณเป็นที่สุด เพียงสูดได้กลิ่นหอมละมุนบนกายนาง เขาก็รู้สึกวาท้องน้อยปั่นป่วนปรารถนาจะกระทำการตามใจเสียให้ได้

ตั้งครวร์ก็ไม่ดีตรนนี้เอง ช่วงหลายเดือนแรกเขาล้วนไม่อาจใกล้ซิดลิกซึ่งกับนางได้เลย พอนึกได้เช่นนี้ ความคิดที่ว่า 'มากบุตรมากโชค' ของอู๋เสียนก็มีท่าทีว่าจะต้องเลิกล้มแล้ว

ฉยงเหียนรู้สึกได้ว่ามือของเขาเริ่มชุกช่นขึ้นทุกที การกระทำก็เผยซึ่งความรุ่มร้อนอยู่บ้าง นางมีหรือจะไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอันใดอยู่ ทว่านี่ก็ทำให้ความฉงนสงสัยในใจนางถูกโยนทิ้งออกไปชั่วขณะ นางหัวเราะพลางตีมือใหญ่ที่เกเรนั้นทันใด

สองสามีภรรยาสนทนากันอยู่บนเตียงอีกครั้งช่วยยาม จวบจนเห็นว่าใกล้เวลาที่แขกเหรื่อจะมาเยือนแล้ว ถึงค่อยลุกขึ้นมาล้างหน้าล้างตา

63

ผู้ที่จะมาเยือนในวันนี้หนึ่งเดือนหนึ่งลั่วนเป็นญาติสนิทที่สุด
เนื่องจากอาหึงสามพาหรงเกอเออร์บุตรชายนางกลับเจียงตงไป
ฉลองวันขึ้นปีใหม่ที่จวนสกุลอยู่แล้ว ดังนั้นผู้อยู่ที่ออกเรือนไปจึงเดินทางมา
พร้อมกับสามีเพื่อคารวะญาติผู้พี่ในโอกาสขึ้นปีใหม่

ภายหลังผู้อยู่แต่งงานเข้าสู่สกุลพัน ไม่เพียงมารดาสามีที่เมตตาเอ็นดู
สามีก็สุภาพให้เกียรติ ชีวิตหลังแต่งงานจึงสบายอกสบายใจยิ่ง นางมาเยือน
ในวันขึ้นปีใหม่ ยังนำขนมกับของกำนัลห่อเล็กห่อใหญ่มาเยี่ยมเยียนพี่ชาย
พี่สะใภ้ด้วย

ฉยงเหนียงไม่ได้พบผู้อยู่ช้านานแล้ว เมื่ออยู่กันตามลำพังย่อมจะไถ่ถาม
สารทุกข์สุกดิบนางด้วยความห่วงใย

ผู้อยู่ตอบปนยิ้ม "พี่สะใภ้ เมื่อวานขึ้นท่านหมอตระวจีพจรให้ข้า
ข้าเองก็ตั้งครุภักแล้ว"

ฉยงเหนียงฟังจบ ความยินดีปรีดาก็อ่อนทันท่วงที ยิ้มกริ่มเอ่ยว่า "ยังดีนะที่ข้ามีก่อนเจ้า มิเช่นนั้นนี่ไม่กลายเป็นถูกเจ้าชิงนำไปก้าวหนึ่งหรือไร"

บัดนี้ฉู่อี้ทั้งแต่งงานทั้งอุ้มท้องบุตรแล้ว ทุกเรื่องล้วนราบรื่น ดังใจหมาย ข้างกายขาดผู้ไม่ประสงค์ดีคอยยุแหย่ อุปนิสัยจึงอ่อนนุ่มขึ้น ไม่น้อย "ท่านพี่ของข้าดีต่อข้ามาก เพียงแต่เขาต้องเตรียมตัวสอบขุนนางรอบแรกของปีแล้ว ทุกวันอ่านตำราจนดึกดื่น ข้างลำบากเขายิ่งนัก"

ฉยงเหนียงย่อมรู้ซึ่งถึงความยากลำบากของการดูแลเลี้ยงช้างผู้เข้าสอบ ขาดิก่อนนางเองก็ดูแลจนได้จึงหวนออกมาผู้หนึ่งเดียว ย่อมมีประสบการณ์ที่จะถ่ายทอดได้ อย่างเช่นควรจะต้องเตรียมน้ำแกงบำรุงสมองตำรับใดบ้าง ให้น้องเขยกินบำรุง

ฉู่อี้ตอบปนยิ้มเผื่อน "ต่อให้ข้าอยากจะทำแกงบำรุงเขามากสักหน่อย ก็ไม่ค่อยสะดวกแล้ว รอจนพ้นช่วงปีใหม่ไป เขาจะเข้าเก็บตัวในสำนักศึกษา ถึงตอนนั้นสามิภรรยาต้องพราวจาก ทว่าเช่นนี้ก็มิใช่ข้อดีเหมือนกัน ในเมื่อเขาไปเล่าเรียนจึงไม่อาจวอกแวกได้ ข้าก็ไม่จำเป็นต้องคัดเลือกสาวใช้ อุ้มเลี้ยงให้เขา หาไม่ข้าที่ตั้งครรภ์อยู่เช่นนี้ ย่อมไม่เหมาะจะปล่อยให้ในห้องของเขาว่างเปล่าว่างเวง"

สิ่งที่ฉู่อี้กล่าวมาล้วนเป็นธรรมเนียมปกติในเรือนของผู้มีลาภยศ เมื่อใดที่ฮูหยินตั้งครรภ์ อาจมีถึงหกเดือนหรือหนึ่งปีที่ไม่อาจปรนนิบัติสามีได้ หากสามียังมีได้รับอนุ ผู้เป็นฮูหยินไม่จำเป็นต้องคัดเลือกสตรีสักคนจากกลุ่มสาวใช้ที่ติดตามมากับขบวนเจ้าสาวของตนเพื่อเลื่อนฐานะให้เป็นสาวใช้คนเดียว ป้องกันไม่ให้สามีปันใจเป็นอื่น ไปถูกปีศาจจิ้งจอกข้างนอก หว่านเสน่ห์จนหลงหัวปักหัวปำเอาได้

นี่เป็นเรื่องที่ศรีภรรยาพึงกระทำโดยไม่ต้องให้มารดาสามีสั่งกำชับด้วยซ้ำไป

ทั้งหมดนี้คงเหนียวล้นเข้าใจดี ซาดิก่อนตอนที่นางอุ้มท้องก็เตรียมจะจัดหาสาวใช้คนเดียวคนหนึ่งให้สามีเช่นกัน เพียงแต่สาวใช้ที่ติดตามมากับขบวนเจ้าสาวของนางมีชู้ยอวีเพียงผู้เดียว ทั้งชู้ยอวีก็ไม่ปรารถนาจะป็นฝ่ายขึ้นกังสูง และเคยบอกความคิดนี้กับนางเป็นการส่วนตัวอย่างชัดแจ้งแล้ว

ประกอบกับตอนนั้นซังอวินเขียนเองก็บอกว่าการได้แต่งงานมาถือเป็นโชควาสนาของเธอแล้ว ไหนเลยจะกล้าคิดเหลวไหลมีสามภรรยาได้อีก

อันที่จริงผู้เป็นภรรยามีคนใดเล่าจะยินยอมพร้อมใจให้สตรีอื่นขึ้นเตียงของสามี คงเหนียวได้ยินคำพูดของซังอวินเขียนแล้วย่อมปลานปลื้มใจสุดแสน ดังนั้นเรื่องหาสาวใช้คนเดียวจึงเป็นอันยุติลงแต่เพียงเท่านี้

แต่ผู้ใดจะรู้ว่าเขาในกาลต่อมากลับเล่นชู้กับหลิวผิงชวน นั่นไม่ลู่ยกฐานะสาวใช้ในจวนยังมีหน้ามีตากว่า

เมื่อเข้าคู่เสียก็พัวพันเกาะติดนางอยู่เป็นนานสองนาน คิดดูว่าหลังคลอดแล้วนางยังต้องอยู่เดือนอีก ช่วงเวลาอันยาวนานเพียงนั้นจะให้เขาอดทนข่มกั้นเรื่อยไปเช่นนั้นได้อย่างไรกันเล่า หากนางอยากจะเป็นภรรยาที่ดีก็ควรเริ่มคัดเลือกสาวใช้คนเดียวให้เธอแล้ว

หรือหากฉลาดสักหน่อย นางก็ควรเลือกมาสักสองสามคนที่พอพิศพอเหวี่ยงกัน ฝนจะได้ตกทั่วฟ้า ผู้ใดก็อย่าคิดหมายจะแย่งเป็นคนโปรดแต่ผู้เดียว

ทว่าเข้าใจก็ส่วนเข้าใจ คงเหนียวเพียงนึกภาพเช่นนั้นขึ้นมาก็รู้สึก

เช็ดพื้นราวกับกินน้ำส้มแล้ว

ฉู่อีกกล่าวจบค่อยนึกได้ว่าฉยงเหนียงอยู่ในสถานการณ์เดียวกับตน จึงรีบเอ่ยปลอบใจเป็นพัลวัน "พีสะไ้อย่าได้วิตกไปเลย ก่อนจะได้พบท่าน พี่ชายมีนางบำเรอมากหน้าหลายตาก็จริงอยู่ ทว่าหลังจากท่านแต่งเข้า สกุลฉูมาแล้ว เขาก็ให้ส่งตัวพวกนางออกจากจวนไปจนหมด เห็นชัดว่า พี่ชายให้ความสำคัญกับท่านอย่างยิ่ง สำหรับสาวใช้รุ่นเดียวนั้นแม้แต่อนุ ก็ยังนับไม่ได้ด้วยซ้ำ อย่างมากก็เป็นแค่นางบำเรอผู้หนึ่ง ท่านไม่เพียง เป็นผู้คัดเลือกเอง ปกตินางก็อยู่แต่ในห้องของท่านด้วย อย่างน้อยๆ อยู่ได้ไปเลือกตาของท่านย่อมไม่ต้องกลัวว่านางจะไม่สงบเสงี่ยม แต่หาก ไม่มีไว้เลยสักคน กลับจะทำให้ผู้อื่นติฉินนินทาหลังได้ว่าพีสะไ้ ข่างหึงหวง"

ฉยงเหนียงไม่ชอบคุยเรื่องนี้ จึงยืมเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไป

วันขึ้นปีใหม่ในวังมืงานเลี้ยงเป็นการภายใน ส่วนใหญ่ผู้ที่มาร่วมงาน ล้วนเป็นคนของราชวงศ์ ฉูเสียันว่ามีความสัมพันธ์เป็นญาติห่างๆ แบบ เลี้ยวอ้อมหลายตลบกับจยาคังตี้จึงต้องไปร่วมงานนี้เช่นกัน

ภายหลังส่งฉู่อีกกับสามีจากไปแล้ว ฉยงเหนียงก็เริ่มแต่งตัว ประทับโน้มนเตรียมเข้าวัง

เหล่าสาวใช้ในห้องล้วนวนอยู่กับการรีดชุดและพรมเครื่องหอม

ส่วนฉยงเหนียงนั่งว่างอยู่อีกด้านหนึ่ง เพียงปล่อยให้หุ่ยอวีเถล้าดม ให้ตนพลางมองพิจารณาเหล่าสาวใช้ที่ง่วนทำงานอยู่

สี่เซวียกำลังรีดชุด อาจเพราะได้กินอย่างจุใจตอนฉลองขึ้นปีใหม่

ดวงหน้าของนางจึงแลดูเปล่งปลั่งมีน้ำมีนวลยิ่งขึ้น อีกทั้งพิกนั้นนางรักสวयरักงามมากทีเดียว บนศีรษะยังแซมบุปผามุกที่มีความแปลกใหม่ด้วยดอกหนึ่ง

อันที่จริงไม่เฉพาะแต่สี่เชรียที่แต่งกายชวนมอง ทางสาวใช้รุ่นเล็กอีกหลายคนต่างก็ดูสะอาดตาเช่นกัน

อาจเพราะสายตาของฉู่เสี่ยสูงส่งมาแต่ไหนแต่ไร ทนมองสิ่งอัปลักษณ์ขัดตาไม่ได้ สาวใช้ในงานต้องจึงล้วนหน้าตาหมดจด นอกจากนี้ฉู่เซียงเองก็มองการณ์ไกลยิ่ง คนที่คัดเข้าจวนมาแล้วนเป็นตัวเลือกชั้นดีสำหรับเป็นสาวใช้รุ่นเตี้ยได้ทั้งสิ้น

ยามที่ฉู่เสี่ยเข้ามาในห้องก็พอดีได้เห็นภาพที่ภรรยาผู้งดงามแต่งกายและประทีนโฉมเสร็จแล้ว

เลือดตัวสันชลิบขนเตี้ยตัวนั้นคลุมกระชับทรวงอกอันเด่นสล้างทำให้ช่วงเอวและหน้าท้องที่ยังไม่นูนขึ้นแลดูเพรียวบางกว่าเดิม เข้าคู่กับกระโปรงยาวระฟ้าซึ่งพลิ้วไหวงามตา เรือนผมนุ่มดุษฎยเมฆถูกเกล้าทบซ้อนกัน ยิ่งขับเน้นให้นัยน์ตาอันเปี่ยมเสน่ห์เต็มไปด้วยชีวิตชีวา

ทว่าร่างทั้งเบื้องบนเบื้องล่างนี้ถึงกับกำจายกลืนอายอันเย้ายวนใจยิ่งกว่าก่อนที่นางจะตั้งครรภ์เสียอีก

เขาสืบเท้าขึ้นหน้ามาโอบเอวนางก่อนสั่งการสาวใช้ "พระชายามีครรภ์แล้วแท้ๆ ไฉนยังให้สวมชุดที่รัดแนบตัวเช่นนี้อีก จงไปเปลี่ยนชุดที่หลวมหน่อย"

ครั้นสาวใช้ได้ยินคำสั่งของท่านองค์ก็เตรียมจะไปหยิบชุดอื่น ทว่าฉยงเหนียงทักท้วงขึ้นก่อน "ท่านอย่าได้ติอีกเลย เห็นอยู่ว่าช่วงเอวของ

ชุดนี้ยังหลวมอยู่ รัดแนบตัวที่ได้กัน ประเดี๋ยวงานเลี้ยงยามค่ำก็จะเริ่มต้นแล้ว ท่านยังไม่ได้เปลี่ยนชุดเลย รีบแต่งตัวก่อนดีกว่า อย่าให้ผิดเวลาได้"

เช่นนี้เองอุ๋เสียถึงคลายมือออก แล้วปล่อยให้พวกสาวใช้ช่วยเขาผลัดเปลี่ยนอาภรณ์

เมื่อก่อนฉงเหิงไม่เคยรู้สึกว่ามีอันใดผิดปกติ ทว่าวันนี้พอได้ยินอุ๋อีกกล่าวเช่นนั้น นางก็เริ่มจับสังเกตอย่างละเอียดโดยไม่รู้ตัว ในกลุ่มสาวใช้รุ่นเล็กถึงกับมีหลายคนที่กระตือรือร้นยิ่ง

หนึ่งในนั้นมีนามว่าเซียนเซียงปรนนิบัติดีถ้วนยิ่งกว่าใคร หลังจากคุกเข่าสวมรองเท้าให้อุ๋เสียเสร็จ ยังหยิบแสบัดอันเล็กที่ทำจากหางม้ามาช่วยเขาขัดฝุ่นผงซึ่งอาจตกค้างอยู่บนรองเท้าใหม่คู่นั้น

ช่วงขณะที่ยกบกายแล้วลุกขึ้นนี้ คอเสื้อที่ลาดต่ำก็เปลี่ยนเป็นหลวมขึ้นเล็กน้อย แม้ด้วยจุดที่ยืนอยู่ทำให้ฉงเหิงมองไม่เห็นสีหน้าของอุ๋เสีย และไม่อาจรู้ว่าเขาได้เห็นสิ่งนั้นแล้วหรือไม่ แต่ที่แน่ๆ คือนางได้เห็นร่องรอยเขา สีขาวหิมะนั้นวาบขึ้นแล้วลับตาไป

ฉงเหิงสุดท้ายใจเข้าลึกๆ นางถึงกับลืมไปเสียสนิท ที่นี่คือจวนหลวงอ่องที่สืบทอดบรรดาศักดิ์ชั่วลูกชั่วหลานเชียวนะ ไม่ใช่บ้านสกุลซ่งที่ยังยากไร้ไม่เจริญรุ่งเรืองในชาติก่อน นางรู้ความคิดของสาวใช้เหล่านี้ กระจางดี เปรียบกับถูกส่งตัวออกจากจวนอ่องไปแต่งให้นายทหารที่ยากจนก็ไม่สู้ถูกยกฐานะขึ้นเป็นสาวใช้รุ่นเตี้ยของท่านอ่อง ไม่เพียงได้กินดื่มของชั้นดี รोजนวันหน้ามีทายาทยังจะได้เลื่อนขั้นเป็นอนุ กลายเป็นเจ้านายไปครึ่งตัว

ตอนนี้เรื่องที่ชายาหลวงอ่องตั้งครรรักษ์กันไปทั่วจวนแล้ว ตามหลัก

นี่ไม่ใช่เวลาที่สมควรจะยกฐานะพวกนางขึ้นเป็นสาวใช้คนเดียวพอดีหรือ

เห็นที่ว่าชาตินี้ฉวยหนึ่งยังคงไม่อาจนับเป็นศรีภรรยาได้ เพราะไม่ว่าจะฝันใจตนเองเช่นไร ก็ฝ่าด่านนี้ไปไม่ได้อยู่นั่นเอง

ด้วยกอดความคิดว่าจะแก้ไปที่ละเปลาะ ฉวยหนึ่งจึงไม่ยอมให้ตนเองคิดฟุ้งซ่านต่อไปอีก เพียงนำสาวใช้รุ่นใหญ่สองคนที่เป็นคนสนิทของตนขึ้นรถม้าไป

ส่วนฉวยหนึ่งก็นำหน้าไปยืนป้ายประจำตัวที่ประตูใหญ่ของวังหลวงก่อนแล้ว

รอจนฉวยหนึ่งมาถึงบริเวณประตูวัง ขณะกำลังจะก้าวเท้าลงจากรถม้า นางมองปราดเดียวก็เห็นจิ้งจอกตัวหนึ่งกับหลวี่ผิงชวนที่กำลังลงมาจากรถม้าเช่นกัน

องค์ชายใหญ่หลวี่ผิงแม้มิใช่รัชทายาทแล้ว แต่ยังคงได้รับพระเมตตาแต่งตั้งเป็นอันเยี่ยองค์

ส่วนจิ้งจอกตัวหนึ่งที่ขาดฐานะชาวยารัชทายาทไป ดูแล้วนอกจากฝ่ายผอมอยู่บ้าง ตัวคนกลับไม่มีการเปลี่ยนแปลงใหญ่โตนัก

ผิดกับหลวี่ผิงชวนที่สีหน้าดูค่อนข้างอึมครึม แววกระหยิ่มล้าพองใจซึ่งเคยออกมาในทุกครั้งที่พบเจอฉวยหนึ่งนับจากตนเองได้แต่งตั้งให้หลวี่ผิงนั้นบัดนี้หายไปไม่มีเหลือ

หลวี่ผิงชวนมองเห็นฉวยหนึ่งที่กำลังจะลงจากรถม้าแล้วเช่นกัน อีกฝ่ายมียศศักดิ์ประดับทั่วกาย มีความสุขสบายใจฉายอยู่ทั่วดวงหน้า ถึงกับดูงามเจิดฉายยิ่งกว่าตอนเป็นซังฮุยหนีในชาติก่อนเสียอีก

ครั้นมองไปทางหลวงอ่องซึ่งมาถึงก่อน ก็เห็นเขาเดินปราดไม่ก้ำว ไปหาฉงเหิงแล้วเหยียดแขนยาวไปโอบประคองนางเบาๆ ก่อนจะยื่นมือ ป้องท้องนางอย่างเป็นธรรมชาติยิ่ง ท่าทางนั้นทั้งระมัดระวังทั้งทะนุถนอม หวงแหน

กลับกันเมื่อหลิวผิงชวนย้อนมามองสามีของตน...อันเยื้องที่ได้รับ บรรดาศักดิ์มาหมาดๆ ผู้นี้แม้จะเป็นที่กล่าวขวัญว่าสละตำแหน่งเปิดทาง ให้แก่ผู้มีความสามารถ ทว่ามีเพียงนางเท่านั้นที่รู้ดี หลิวซีเอาแต่เดิมสุรา ทั้งวันและอารมณ์ร้ายขึ้นทุกที ไม่กี่วันก่อนไม่รู้เพราะเหตุใดยังตบหน้า จินอวีนชื้ออย่างแรงขาดหนึ่ง

เมื่อมาที่ห้องของหลิวผิงชวนก็มิใช่การแสดงความรักใคร่ฉันทามีภรรยา ตามปกติ หากแต่คล้ายกำลังระบายอารมณ์เสียมากกว่า ถึงขั้นที่นางเริ่มจะ หวาดกลัวอยู่บ้าง จึงเป็นฝ่ายยัดเยียดสาวใช้ของตนขึ้นไปบนเตียงของ หลิวซีเพื่อให้เขาปลดเปลื้องความก่ดก่ลุ่ม

ยามนี้เมื่อได้เห็นท่าทางของคู่เสียผู้่มใจที่ได้บุตร หลิวผิงชวนก็รู้สึกว่ บางทีการเกิดใหม่ของตนอาจจะเป็นกลลวงทั้งเพ หาไม่คู่เสียจะมีทายาท ได้อย่างไร หรือว่าฉงเหิงงลักลอบคบชู้ผู้ชายจนตั้งครรรักกันแน่

หลิวผิงชวนริษยาอยู่ในใจ ย่อมจะคิดถึงผู้อื่นในทางที่ย่ำแย่ไปเสียหมด กระนั้นภาพที่หลวงอ่องกับชายาครองรักกันหวานชื่นนั้น ขอเพียง มิใช่คนตาบอดก็ไม่มีทางที่จะมองผิดไปเด็ดขาด

รอนยามที่อารมณ์ริษยาในใจหลิวผิงชวนบรรเทาเบาบางลงบ้าง เล็กน้อย สามีภรรยาที่ชวนให้คนนึกเช่นเขี้ยวคู่นั้นก็เดินเข้าประตูวังไปแล้ว บรรยากาตงานฉลองปีใหม่ในวังหลวงย่อมจะไม่อบอุ่นสบายใจ

เช่นในงานของแต่ละสกุล ฉันเสียหาความสนุกสนานไม่เจอสักนิดจริงๆ
ทว่าอยากดังที่มีพระมหากษัตริย์คุณล้นเหลือ ถึงกับให้จัดที่นั่งของเขาไว้
ข้างบัลลังก์มังกร ทำให้เขากระทั่งคิดจะหลบเลี้ยงก็ไร้ซึ่งหนทาง

ต่างจากหญิงเหินห่างที่ดูเป็นธรรมชาติกว่าเขามาก

ถึงอย่างไรเปรียบกับบุรุษเสเพลที่เอื้อระเหยลอยชายจนเคยตัว
เช่นเขาแล้ว นางก็นับว่าเป็นแขกประจำของงานสังสรรค์ในเมืองหลวง
มาสองชาติภพเสียว ฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนในแต่ละงาน
เป็นเช่นไร นางเพียงซ่อนเปลือกตาขึ้นก็เห็นกระจ่างแจ้งแล้ว จึงไม่แคล้ว
ต้องคอยเตือนเขาอยู่ด้านข้างว่าใครเป็นญาติของสนมชายาคนใด

ชั่วพริบตาผู้ที่มาร่วมงานเลี้ยงในวันนี้ต่างก็พลันรู้สึกว่กลางห้อง
คล้ายเจริญวัยขึ้นอีกหนึ่งปี มีประสบการณ์ชีวิตเพิ่มพูนขึ้นมาก ทำให้
อ่อนน้อมเป็นกันเองยิ่งกว่าเมื่อก่อน

แม้แต่บางคนที่ถือตนว่ามีความประพฤติดีงามสูงส่งยังมาพูดฝาดตัว
กับฉันเสียอย่างจริงจังหลายประโยค

ในงานฉลองปีใหม่นี้มักไม่ถกความเห็นกันเรื่องบ้านเมือง ส่วนใหญ่
จะสนทนาเรื่องภาพอักษรตลอดจนจารึกบนเครื่องสำริดกับหลักศิลา
เสียมากกว่า

หากเอ่ยถึงเรื่องอื่น ฉันเสียอาจคร้านกระทั่งจะขานตอบ ทว่าเรื่อง
ภาพอักษรเป็นความถนัดของเขา ประกอบกับหลายคนที่มาชมมักลุ่มกัน
เต็มโต๊ะนี้มีความคิดที่ไม่ซ้ำใคร เขาจึงยินดีที่จะพูดคุยเพิ่มขึ้นหลายประโยค

หลังจากคารวะสุรากันไปรอบหนึ่ง ผู้เชี่ยวชาญด้านภาพอักษร
หลายคนในราชสำนักล้วนไม่แคล้วลอบประหลาดใจ...ทั้งที่ใครๆ ก็พูดว่า

หลางอ่องผู้นี้เป็นพวกนักรบที่ด้อยความรู้ เป็นคนปล่อยตัวมักมาก ทว่าเมื่อได้สงบใจสนทนากันจริงๆ กลับพบว่าเขามีความรู้ความสามารถมากทีเดียว มิใช่คนบ้าปิ่นโง่ฉ่างเยี่ยงนั้นเลย ส่วนชายาที่มาจากตระกูลพ่อค้าผู้นั้นยังเป็นสตรีที่ชาญฉลาดผู้หนึ่ง วาจาแม้ไม่มากแต่กลับเหมาะเจาะเข้าที มีความรู้ไม่ตื้นเขินแม้แต่น้อย

อันที่จริงเมื่อก่อนลู่เสียดก็มาร่วมงานเลี้ยงจำพวกนี้บ่อยครั้ง ทว่าแต่ไรมาเขาเข้ากับผู้มีชื่อเสียงในเมืองหลวงไม่ได้ ยิ่งไม่มีทางจะอยู่ร่วมกันอย่างกลมเกลียว ต่างจากยามนี้ที่มีฉงเหิงช่วยชักนำ จึงทำให้สองฝ่ายเปลี่ยนความคิดที่มีต่อกันได้บ้าง

คนเราล้วนเป็นชนนี้เอง หากสรุปไปแล้วว่าคนผู้หนึ่งมิใช่พวกเดียวกับตน ไม่ว่าจะเห็นคนผู้นั้นเดิน จาม หรือทำสิ่งอื่นใดก็ล้วนมองว่าไม่เหมือนมนุษย์คนหนึ่งแล้ว แต่บัดนี้ด้วยความโปรดปรานของจยาคังตี้ ประกอบกับไหวพริบชั้นเชิงที่เข้ากับผู้อื่นได้เป็นอย่างดีของชายาหลางอ่อง ต่างก็ทำให้ผู้อื่นค่อยๆ รู้สึกว่าท่านอ่องต่างถิ่นผู้นี้มิได้เลวร้ายดังเช่นที่โจษจันกันเสียหน่อย ตรองดูให้ดีนับจากเขาเข้ารับตำแหน่งในเมืองหลวงก็ไม่เคยมีพฤติกรรมถืออำนาจวางท่าใหญ่โตแต่อย่างใด ไม่แน่ว่าอาจเป็นเสาหลักของบ้านเมืองผู้ซึ่งถูกดึงแข้งดึงขาด้วยข่าวลือแบบสามคนสร้างเสือกก็เป็นได้!

ขณะที่คนเหล่านี้ลอบอุทานว่าหลางอ่องเป็นคนซื่อตรง ล้วนหาวิธีว่าความประพฤติวางโตนอกหล่นอกทางของเหล่าแม่ทัพนายกองไปจนถึงพวกบ่าวในจวนหลางอ่องนั้นได้ถูกพระชายาตัดนิสัยครั้งใหญ่ตั้งแต่ที่ท่านอ่องเพิ่งจะแต่งงานเข้ามาแล้ว

วิธีที่ฉงเหิงจะใช้จัดการบุรุษหยาบกร้านเหล่านี้เรียบง่ายตรงไป

ตรงมายัง นางเรียกพวกจิ้งจิ้นมาพบแล้วทำเหมือนสนทนาสัพเพเหระกับคนในจวน เกี่ยวกับเรื่องเก่าที่พวกจิ้งจิ้นเคยบังคับรถม้าชนหนุ่มน้อยผู้หนึ่งที่ตำบลผู่หลงอย่างเหิมเกริม

นางยังเล่าอีกว่าตอนนั้นหากมิใช่ท่านฮ่องสั่งเกตเห็นและออกปากตำหนิทันที หัวหน้านองครักษ์จึงยังตั้งใจว่าจะเดินสายอาตๆ จากไปโดยไม่เหลือบแลคนเจ็บเสียด้วยซ้ำ

ยามที่ประวัติอันดำมืดช่วงนี้ถูกขย่งเหียงเล่าออกจากปากเรียบๆ ปลายจมูกของจิ้งจิ้นก็ผุดเหงื่อซึมและมีสีหน้ากระดากนิดๆ

ขย่งเหียงเอ่ยต่อด้วยวาจาอันลึกซึ้งจริงใจ ความว่าหัวหน้านองครักษ์ตัวเองก็กังวลไม่ถึงว่าผู้ที่ถูกชนจนกระดูกขาขวานั้นจะกลายเป็นพี่ชายของชายาหลวงฮ่อง หากเมื่อแรกทำตัวป่าเถื่อนยิ่งกว่านั้น คิดดูเอาเถิดว่ายามนี้หัวหน้านองครักษ์จึงจะลงเอยเช่นไร

พวกบ่าวในจวนฟังจบก็คร่ำครีดยดแทนหัวหน้านองครักษ์จึงจนหลังเหงื่อเย็นเต็มมืออย่างห้ามไม่อยู่ เมื่อมีเหตุการณ์ที่พี่ชายของพระชายาถูกชนล้มหายแทบทำมาเป็นเรื่องเตือนใจ คนทั้งหมดก็ยิ่งเข้าใจลึกซึ้งถึงหลักการที่พระชายาได้กล่าวไว้ 'จงให้ค่ากับคนเป็นอันดับแรก วันหน้ายามที่ผู้อื่นเจริญก้าวหน้า เจ้าก็จะเห็นว่าสวรรค์ละเอ็นผู้ใด'

กระนั้นหลังจบเหตุการณ์ จิ้งจิ้นก็ยังเอ่ยแก้ตัวกับขลุ่ยเสียหลายประโยคเสียงเบา ใจความว่า 'พระชายาเชือดไก่ให้ลิงดูเช่นนี้ ข้าน้อยผู้สู้กว่าตนเองถูกปรักปรำอย่างไม่เป็นธรรมอยู่บ้าง ถึงอย่างไรเมื่อแรกที่ขลุ่ยเชิญพระชายาไปเป็นแม่ครัวก็ทำไปตามคำสั่งของท่านฮ่อง ไฉนมาวันนี้ท่านจึงพุดยอกความดีให้ท่านฮ่องแล้วเอาข้าน้อยจิ้งจิ้นมาเช่นทรงรบเสียอย่างนั้นเล่าขอรับ'

คู่เสียเพียงตีหน้าขมิบปรายตามองจิ้งจิ้น ท่าที่มีแนวโน้มว่าถึงตาย ก็จะไม่ยอมรับ

จิ้งจิ้นจึงต้องรีบหุบปากยึดสันหลังของบุรุษเจียงตงขึ้นแบกรับ หม้อเหล็กสีดำมิติหมี* ไปนี้แทนผู้เป็นนาย

นับแต่นั้นมายามที่คนทุกระดับชั้นในจวนหลวงต้องเข้าออกประตูจวน ต่างก็เก็บงำอาการวางโตซึ่งติดตัวมาจากเจียงตงเอาไว้ แล้วเปลี่ยนมาแสดงความอ่อนน้อมแทน ด้วยหัวใจว่า 'จะชนถูก 'พี่ชายของภรรยาผู้ใด' จวนล้มหายไปอีก'

ฉยงเหนียงนึกไม่ถึงสักนิดว่าการตกเตือนระคนลงโทษเล็กๆ น้อยๆ ในคราวนั้นจะค่อยๆ สร้างคำกล่าวขวัญขึ้นในหมู่ขุนนางราชสำนักว่า จวนหลวงต้องมีระเบียบวินัยอันเคร่งครัด

จยาคังตีตี๋มสุราไปพอสมควรแล้ว เมื่อเห็นภาพที่วังชานเข้ากับ ขุนนางทั้งหลายได้ดีขึ้นเรื่อยๆ พระองค์ก็ปลื้มใจยิ่งนัก อาจเพราะ วังชานเติบโตใหญ่ขึ้นแล้ว ทั้งได้รับการอบรมอยู่ข้างกายพระองค์ จึงเปลี่ยนเป็น ฎีการควรไม่ควรมากขึ้น ไม่พยศถือดีเช่นเมื่อครั้งยังเยาว์อีก

เดิมทีไม่ว่าวังชานจะเป็นเช่นไรก็ยังคงเป็นลูกรักของพระองค์เสมอ กระนั้นเมื่อได้เห็นเขาก้าวหน้าขึ้นทุกวัน เป็นที่รักของผู้คน ในใจพระองค์ ก็ไม่แคล้วยินดีที่ 'สกุลข้ามีบุตรชายเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว'

จยาคังตีทางนี้เบิกบานสำราญใจก็อยากจะทำให้บุตรชายทางนั้น เบิกบานสำราญใจไปด้วย พระองค์คิดว่าบัดนี้ชายาหลวงต้องตั้งครรภ์ ย่อมมีหลายเรื่องที่ไม่สะดวก มีผู้มอบหญิงงามให้วังชานสักสองสามคน

* มาจากสำนวน 'แบกหม้อน้ำ' ซึ่งใช้เปรียบเปรยว่าต้องรับผิดชอบผู้อื่นหรือตกเป็นแพรับบาป

จะดีกว่า บุตรชายจะได้ไม่เอาแต่รุ่นกับงานจนลืมเล่นสนุกกับชีวิต

ทว่าดูจากท่าทางรักใคร่กลมเกลียวของสามีภรรยาคู่นี้แล้ว หากพระองค์มีพระราชโองการมอบอนุไปตรงๆ กลับจะเป็นการหยามหน้าองค์หญิงใหญ่เสนาหรงได้

ดังนั้นภายหลังกินเลี้ยงเสร็จสิ้น จयाคังตีผู้เชื่อมั่นว่าได้ 'ไตร่ตรองรอบด้าน' แล้วจึงร้องสามีภรรยาคู่นี้ไว้

"อีกไม่ช้าร่างกายของชายาหลวงองค์นี้จะอ้วนขึ้นเรื่อยๆ ย่อมขาดผู้ปรนนิบัติดูแลมิได้ พักก่อนในวังคัดเลือกหญิงงามแดนเจียงหนานมาจำนวนหนึ่ง เราจะมอบคนเข้าจวนไปปรนนิบัติชายาหลวงองค์นี้แล้วกัน"

จयाคังตีมอบอนุโดยอ้อมให้เช่นนี้มีกรณีตัวอย่างมาก่อนแล้ว

เมื่อแรกฐูหยินของอัครมหาเสนาบดีหิวช่วงรัชชา ไม่ยินยอมให้อนุมีทายาท ทว่าตนเองกลับคลอดออกมาแต่บุตร จयाคังตีเข้าใจความรู้สึกขุนนางของพระองค์ จึงมอบหญิงงามสองนางเข้าจวนไปในฐานะสาวใช้ของอัครมหาเสนาบดี โดยรับสั่งชัดว่าให้ไปแบ่งเบาภาระของฐูหยิน

พระองค์ไม่ได้ออกพระราชโองการแล้วมอบอนุให้ตรงๆ เป็นการให้เกียรติฐูหยินอย่างเต็มที่ แต่กระนั้นสาวใช้พระราชทานนี้ไหนเลยจะให้ไปทำงานหนักกวาดถูเรือนเหมือนสาวใช้ที่ซื้อจากพ่อค้าทาสได้เล่า ด้วยเหตุนี้อัครมหาเสนาบดีหิวจึงรับพวกนางเป็นสาวใช้ส่วนตัวอย่างชอบด้วยเหตุผล

ส่วนยาสิ้นทายาทที่ฐูหยินใช้เป็นประจํานั้นก็มักลักกรอกเข้าปากของหญิงงามพระราชทานนี้เช่นกัน

เมื่อถึงปีถัดมา สาวใช้ส่วนตัวทั้งสองจึงแตกกิ่งก้านสาขาให้จวน

สกุลหลิว คลอดบุตรชายที่อ้วนจ้ำม่ำออกมาสองคน และถูกยกฐานะขึ้นเป็นอนุ

หลังจากมีเรื่องตัวอย่างเช่นนี้แล้ว หากจയാคังตีมอบสาวใช้ให้จวนของผู้ใดอีก นั่นก็คืออนุโณมงามพระราชทาน คือพระเมตตาอันล้นเหลือของโอรสสวรรค์เสียวนะ!

ดังนั้นพอจയാคังตีมีรับสั่งนี้ออกมา ในใจจงเหียงก็พลันเป็นเช่นคันช่องใส่ ตระหนักได้ทันทีว่าพระองค์ไ้ว่หน้านางแล้ว จึงกล่าวโดยอ้อมถึงพระประสงค์ที่จะให้ฉู่เสียบอนู

อีกทั้งบำเหน็จใหญ่อย่างสาวใช้พระราชทานนี้ก็ทำให้อัปจนหนทางจะปฏิเสธได้จริงๆ ย่อมไม่เหมาะกระมังหากฝ่ายตนจะพูดว่าบ่าวกวาดถูในจวนต้องมีใช้สอยเพียงพอแล้ว ส่องแต่ทรงเก็บพวกนางไว้ทำความสะอาดวังหลวงเกิด

จริงดังคาด พอฉู่เสียบฟังก็เอ่ยเพียงประโยคเดียวไปตามมารยาทว่า "ขอบพระทัยในพระเมตตาอันยิ่งใหญ่แทนซาयाของกระหม่อมพะย่ะค่ะ"

ระหว่างเดินไปยังประตูวังหลังงานเลี้ยงยุติลง รอยยิ้มเกรงใจที่ประดับอยู่บนใบหน้าของจงเหียงมาตลอดได้จางหายไปจนสิ้น และไม่มีแม้กระทั่งคำพูดใด

บัดนี้เห็นว่าฉู่เสียบเข้าใจอุปนิสัยของภรรยาตนดีแล้ว ด้วยเกรงว่านางเก็บกลิ่นความขุ่นเคืองเอาไว้ในใจจะป่วยไข้เอาได้ เขาจึงรีบชี้แจงตามตรง "ฝ่าบาทหมักทรงกังวลว่าสาวใช้ในจวนต่างๆ จะไม่พอให้ใช้สอย อีกอย่างทางห้องเก็บฟืนในจวนของพวกเราก็นับอยู่เรื่อยว่าคนฝ่าฝืนไม่พอมิใช่หรือ

รอนจนสาวใช้สองคนนั้นเข้าจวนมากก็ให้พวกนางไปผ่าฟันแล้วกัน เรื่องเล็ก
เพียงเท่านี้เจ้าก็อย่ามุดเข้าตรอกตัน ทำให้ตนเองปวดหัวสิ"

ที่เขากล่าวมาล้วนเป็นวาจาจากใจจริง เหตุที่เขาตอบรับต่อหน้า
จายาคังดีโดยไม่ถือดอกก็เพราะจายาคังดีรับสั่งชัดว่าสตรีที่พระราชทานมานั้น
เป็นสาวใช้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้เขาค่อยตามเสี้ยก๊ลิ้นเรื่อง

เดิมทีฉยงเหนียงตั้งใจว่าจะไม่พูดกับเขาแล้ว แต่พอได้ยินเขา
กล่าวเช่นนั้นงาก็หลุดยิ้มอย่างห้ามไม่อยู่ หญิงสาวรีบขมก้นไว้ทันใดแล้ว
จางไฉนหันหน้าขมเอยตอบ "ข้าไม่กล้าหрок นั้นเป็นคนที่ฝ่าบาทพระราชทาน
ให้เสียนะ เพียงแต่ข้างกายข้ามีคนพอแล้ว ถ้าอย่างไรรข้ามอบพวกนาง
สองคนให้ท่านอ่องแล้วกัน ทุกเช้าท่านจะได้ไม่ต้องมาซุกเบียดข้า..."

ฉูเสี้ยข้าเลื่องมอณางพลางกล่าว "นี่เจ้าเป็นคนพูดเองเสียนะ พรุ่งนี้
ข้าจะลองดูรูปโฉมของสองคนนั้นก่อน หากหน้าตาดีก็จะรับเข้าห้องเลย"

ฟังจบฉยงเหนียงก็พลันหน้าเปลี่ยนสี ปลายคางตวัดขึ้นนิดๆ แหวดตา
ที่จ้องมองเขาฉายความไม่พอใจ

ฉูเสี้ยชอบเห็นนางออกอาการกินน้ำส้มเป็นที่สุด ปากเขาจึงจางใจ
พูดเย้าแหย่อีกคำรบ "เป็นอะไรไป ข้าจะทำตามคำของเจ้า ไฉนเจ้าจึง
ไม่พอใจขึ้นมากอีก"

ฉยงเหนียงไม่พูดจา พอเดินตรงลี้วมาจนถึงหน้าประตูวังก็เห็น
มีรถม้าของวังหลวงคันหนึ่งจอดรออยู่ทางด้านหลังรถม้าของจวนหลวงอ่อง

ไม่ทันไรสตรีที่งามหยาดเยี่ยมสองนางก็ถูกเหินไต้อันพาเดินตรงมา
เขาสั่งให้พวกนางคารวะฉูเสี้ยกับฉยงเหนียง จากนั้นอ่อยแนะนำตัวพวกนางว่า
ผู้หนึ่งนามเลี่ยนฮวา อีกผู้หนึ่งนามเตี้ยอี ล้วนเป็นผู้มีความประพฤติดีงาม

รูปโฉมพริ้มเพรา รู้จักเอาใจใส่ผู้อื่น ต่อไปพวกนางเข้าจวนต้องแล้วจะฟัง
บัญชาของพระชายาทุกสิ่ง คอยปรนนิบัติรับใช้ท่านอย่างกับพระชายาให้ดี

ใบหน้าของฉยงเหนียงนิ่งเฉยขณะกล่าวขอบคุณเหวินไต่อันเรียบๆ
นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่นางรับสิ่งของพระราชทานจากมือเหวินไต่อันแล้ว
ไม่ได้สั่งให้คนมอบสินน้ำใจเป็นค่าเหนื่อยแก่อีกฝ่าย

ฉยงเหนียงหมุนตัวพาสาวใช้ขึ้นรถม้าของจวนกลางห้องไป
โดยไม่แม้แต่จะเหลือบแลแม่นางสองคนนั้น และไม่รอให้ผู้เสียขืนขี่ม้า
ก็สั่งให้ผู้บังคับรถม้าออกรถไปเลย

เห็นดังนั้นผู้เสียก็รีบขึ้นม้าติดตามไปทันที

เหวินไต่อันทางหนึ่งจึงเอ่ยเร่งให้เลียนฮวากับเต๋ยอีรับๆ ขึ้นรถม้า
ของวังหลวง อีกทางหนึ่งก็สั่งให้ผู้บังคับรถม้ารีบไล่หลังไปให้ทัน เขาได้แต่
ส่ายหน้าพาลงมองดูทิศทางที่คนทั้งขบวนจากไป รู้สึกอยู่ตลอดว่าฮองदै
รักและเอาใจพระโอรสหนี่ อาจเป็นการส่งดวงใจของพระองค์เข้าสู่
ปากกระบอกปืนใหญ่เสียมากกว่า

ขณะนี้ในรถม้าของจวนกลางห้อง สีเซวี่กำลังบ่นเสียงดังกังวาน
"ฝ่าบาททรงห่วงใยท่านอย่างจนดูแลไปถึงในผ้าห่มนุ่นแล้ว หากทรงกลัวว่า
ท่านจะหนาว พระราชทานทั้งผอบจื่อทองคำมาเสียก็สิ้นเรื่อง ส่ง
สตรีแปลกหน้าสองคนเข้าจวนมาเช่นนี้นับเป็นเรื่องอันใดกัน"

ด้วยรู้สึกว่สีเซวี่ไม่รู้ความ จำเพาะต้องพูดทิ่มแทงใจพระชายา
เสียอย่างนั้น ชู่ยวี่จึงชิงดาใส่สีเซวี่อย่างดุตันหนึ่งทีก่อนต่อว่า "เจ้า
พูดเหลวไหลอะไรของเจ้า หรือว่าแม่นางสองคนนั้นขัดขวางให้เจ้าเสียการ?"

สีเซวี่รีบโบกมือเป็นพัลวัน เบิกตาโตกล่าวด้วยท่าทีเปิดเผยตาม

แบบฉบับของเด็กสาวชนบท "พี่ชุยอ้ว อย่าพูดส่งเดชต่อหน้าพระชายาดี ข้าเป็นหญิงสาว ไม่ใช่เด็กๆ แล้ว นี่ก็ยังหวังให้พระชายาเลือกคู่ครองที่ดีให้ข้าแต่งอยู่เลย!"

ชุยอ้วถูกความใจกล้าของสี่เซวียทำให้ตกใจอยู่บ้าง จึงมองไปทางฉยงเหวี่ยงในอาการแตกตื่นนิดๆ

ผิดกับฉยงเหวี่ยงที่ถูกคำตอบของสี่เซวียเข้าจมน้ำมูกออก จึงเอ่ยถามสี่เซวียว่า "ในเมื่อเจ้าพูดเช่นนั้น มีตัวเลือกที่ดีแล้วหรือไม่เล่า"

สี่เซวียผู้เถรตรงเสมอมาพลันหน้าแดงระเรื่อ ออกอาการกระมิดกระเมี้ยนเล็กน้อย

ฉยงเหวี่ยงเห็นเช่นนั้นในใจก็รู้ว่าอะไรเป็นอะไรแล้ว เดิมทีนางนึกว่าพักนี้ที่สี่เซวียชอบแต่งตัวมากขึ้น มีท่าทางเช่นสาวน้อยแรกรัก เพราะมีใจเป็นอื่นแล้วเสียอีก นางจึงรู้สึกหดหู่อยู่บ้าง นึกว่าเสียแรงที่เมื่อก่อนตนรักเอ็นดูเด็กคนนี้ ตอนนี้เห็นที่ว่าตนนึกตำหนิอีกฝ่ายผิดไปต่างหาก เพียงแต่ไม่รู้ว่าเป็นชายหนุ่มคนใดที่เข้าตาสี่เซวีย จะใช่ในจวนหรือไม่

ไม่นานนักเมื่อมาถึงจวนอ๋อง ฉยงเหวี่ยงก็ลงจากรถม้าเองโดยไม่แม้แต่จะมองมือที่ฉุยเสียขึ้นมา

ฉุยเสียเห็นท่าทางนางดูเหมือนจะยังไม่คลายโทสะ จึงยุดมือนางไว้แล้วเดินไปพาลงเอ่ยกระซิบแนบหูนางไปพาลง "เอาแต่งอนแถมปองอยู่เช่นนั้น ไม่กลายเป็นแพหนังหมูที่อดลมจวนพองหรือไร เมื่อครู่ข้าหยอกเจ้าเล่นเท่านั้น ประเดี๋ยวเข้าห้องแล้วข้าให้เจ้าทดสอบคำดีหรือไม่"

รอนจเข้ามาในห้อง ข่ายขาวปลอดคนแล้ว ฉุยเสียก็เปลื้องเสื้อออกแล้วเสนอตัวมาให้ฉยงเหวี่ยงกอดจริงเสียด้วย

แต่ไรมาฉยงเหนียงก็แพ้ทางไม้อ่อนไม่จำนนต่อไม้แข็ง พอเห็นเขา
หน้าด้านหน้าทนต์เยี่ยงนี้ นางก็บ่นหน้าบึ้งต่อไปไม่ไหว ยิ้มกล่าวว่า "ผู้ใด
จะกัดท่านตรงนี้กันเล่า จู่ๆ ก็ยื่นเข้ามาดื้อๆ ใครไม่รู้คงนึกว่าเป็นแม่นม
ที่ในจวนเพิ่งจ้างมาใหม่..."

ฉู่เสียไม่ถือสาแต่อย่างใด ยังคงประชิดขึ้นหน้ามาอีก "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น
ก็เชิญพระชายาล้มชิมด้วยตนเองสักหน่อย ดูว่าแม่นมคนนี้ใช้การได้หรือไม่"

ความอึดอันตันใจที่สุ่มแน่อนของเหนียงพลันถูกเขาตามตอแยก่อกรวน
จนแตกกระเจิงไปหลายส่วนในพริบตา

ยามที่เจ้านายกลับถึงจวนต้องค่อนข้างดึกแล้ว ไม่เหมาะที่ฉู่เซียง
จะมาสอบถามความเห็น ด้วยรู้ว่าแม่นางสองคนนี้เป็นสตรีที่ฝ่าบาท
พระราชทานลงมา ในใจเขาย่อมกระจางดูคั่นช่องโง่ ไม่กล้าเพิกเฉย
รีบพาพวกนางไปพักผ่อนในเรือนอันเงียบสงบเป็นการชั่วคราวคืนหนึ่งก่อน
รอถึงวันพรุ่งนี้ค่อยให้เจ้านายมาสั่งการ

ทว่าเขาเคร่งเครียดแทนพระชายาจนหลังเหงื่อเต็มมือเลยที่เดียว
ให้ตายเถอะ ไม่รู้ฝ่าบาททรงหาแม่นางน้อยสองคนนี้มีมาจากที่ใด ร่างงาม
อ่อนแออันดูจกกล้าต้นหอม คิ้วตาอันละมุนละไมนั้นคัดเลือกตามแบบ
พระชายามาทั้งสิ้น

ผู้ขึ้นข้าไม่รู้หรอก แต่พระชายาอุปนิสัยเป็นเช่นไรข้ารู้กระจางแจ้งยิ่ง!

พระชายาคือผู้ที่เฝ้าเรื่องกับท่านอ่องถึงชั้นเขียนหนังสือหายาร้าง
ในวันรุ่งขึ้นที่เข้าพิธีมงคลเสีวนะ จู่ๆ ฮ่องได้จัดฉากนี้มา ที่แท้เป็นเพราะ
โปรดปรานท่านอ่องมาก หรือเห็นว่าท่านอ่องมีวันเวลาที่สุขสบายใจ

นานเกินไปแล้ว จึงส่งตัววังควานมาเป็นพิเศษกันแน่

กล่าวกันว่า 'ครอบครัวปรองดอง ทุกสิ่งรุ่งโรจน์' หากฮ่องเต้มีพระประสงค์จะเล่นงานท่านอ๋อง การใช้กระบวนท่าจุดไฟเรือนหลังเช่นนี้ช่างปราดเปรื่องโดยแท้!

ตอนนี้พระชายาตั้งครรภ์อยู่ จำเป็นต้องจัดหาสาวใช้คนเดียวสักคนสองคนให้ท่านอ๋องจริงเสียด้วย เพียงแต่ไม่รู้ว่าแม่นางสองคนนี้มีอุปนิสัยเช่นไร...

อู่เซิงคาดเดาสะเปะปะอยู่สักพักก็ยังคงไม่มีความมั่นใจ จึงทำได้แต่รอดูพຼ່ງนี้ว่าเจ้านายทั้งสองมีท่าทีอย่างไรค่อยว่ากัน

64

วันที่สองเดือนสอง เนื่องจากฉู่เสี่ยวมีเครือข่ายในเมืองหลวงน้อย ไม่ต้องลำบากไล่เรียงไปอวยพรปีใหม่ถึงแต่ละจวน อีกทั้งเขาเป็นห่วงว่า ฉยงเหนียงจะเหน็ดเหนื่อย จึงตัดสินใจรั้งอยู่ในจวนอ่องให้นางได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ ส่วนเขาไปที่โถงหน้าเพื่อต้อนรับผู้ได้บังคับบัญชาชาวเจียงตงที่มาเยี่ยมคารวะ

ตอนนี้เองฉู่เซ็งก็มารายงานว่าแม่นางจากวังหลวงสองคนนั้น จะขอคารวะพระชายา

ฉยงเหนียงเพิ่งกินพุทราแดงหมดไปหนึ่งจานเล็ก ด้วยตั้งครรภ์ไม่อาจดื่มน้ำชาได้ นางจึงให้โรงครัวนำหม้อข้าวโพดที่ตากแห้งแล้วมา ต้มน้ำดื่มแทน ดื่มไปหนึ่งถ้วยก็ช่วยแก้รสหวานเลี่ยนในปากได้พอดี

ครั้นได้ยินฉู่เซ็งกล่าวเช่นนั้น นางจึงตอบไปว่า "ให้แม่นางสองคนนั้น เข้ามาสิ"

ไม่นานนักเลียนฮวากับเตียอ็กก็เดินชดช้อยมาถึง

พวกนางเป็นบุตรธิดาในจวนขุนนางเล็กๆ ของเจียงหนาน ฐานะครอบครัวยังนับได้ว่ามั่งมี ความรู้กับกิริยาก็ล้วนเพียงพอจะพบปะผู้คนได้

หลายปีมานี้อาจเพราะจയാคังตีสูงวัยขึ้นแล้ว จึงแต่งตั้งสนมชายาไม่บ่อยเท่ากาลก่อน อีกอย่างตำหนักในมื่นหญิงงามถึงสามพันนาง คิดจะสู้ทนจนได้เช็ดหน้าชูต่ายอมยากยิ่ง เดิมทีพวกนางสองคนนี้ก็จะต้องแก่ตายอยู่ในวัง ไม่มีโอกาสได้ลืมตาอ้าปากเสียแล้ว ไหนเลยจะคาดคิดว่าจയാคังตีจะคัดเลือกพวกนางออกมา ไม่เพียงพระราชทานนามให้ ยังมอบพวกนางมาที่จวนหลางอ่องด้วย

หลางอ่องเป็นถึงผู้ใดกัน คือคนโปรดคนใหม่ของจയാคังตี และเป็นผู้ที่ขับเคี่ยวกับรัชทายาทจนโค่นล้มอีกฝ่ายลงจากตำแหน่งได้เสียจน

ท่านอ่องที่มีทั้งพื้นที่ศักดิ์นา มีอำนาจแท้จริง และเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้อย่างยิ่งเช่นนี้ ขอถามว่าทั่วราชสำนักจะมีสักกี่คนเล่า ดังนั้นหลังจากพวกนางสองคนได้ยื่นพระราชโองการ ทั้งหัวใจจึงท่วมท้นไปด้วยความยินดีปรีดา

เมื่อวานตอนออกมาจากวัง ตั้งแต่ยังมีรถม้าขวางกั้นพวกนางก็มองเห็นหลางอ่องแล้ว เรือนกายของเขาสูงสง่า รูปร่างหล่อเหลาเหมือนสามัญ เพียงพิศก็พาให้หัวใจของหญิงสาวเต้นระรัวไม่เป็นลำดับ ลอบอุทานว่าตนเองถึงกับดวงดีปานนี้!

พวกนางรู้ว่าพระประสงค์แท้จริงคือให้พวกนางมาเป็นอนุของหลางอ่อง ได้ยินว่าในจวนนี้เจียบสงบดียิ่ง นอกจากชายาเอกเพียงหนึ่งเดียวแล้ว

กระทั้งนางบำเรอหรือสาวใช้รุ่นเดียวสักคนก็ยังมี อีกทั้งชายาหลางอ่องก็ตั้งครรรค์อยู่ อาจมีถึงหกเดือนหรือหนึ่งปีที่ไม่สามารถปรนนิบัติท่านอ่องได้

เช่นนี้พอพวกนางสองคนก้าวเข้าประตูจวนมากก็จะถูกท่านอ่องรับขึ้นเตียงไปเป็นคนโปรดได้อย่างง่ายดาย

ส่วนพวกนางคนใดจะแบ่งได้ความรักความโปรดปรานไปมากกว่ากันนั้น ก็ขึ้นอยู่กับฝีมือของแต่ละคน ดูจากเรือนกายอันแกร่งกำยำของท่านอ่องแล้ว เพียงได้สนิทสนมหาไม่กี่ครา พวกนางก็น้ำท้องโตได้เป็นแน่ รोजนคลอดทนายาทอออกมาเมื่อใด ย่อมจะได้ยกฐานะจากสาวใช้รุ่นเดียวขึ้นเป็นอนุ หรือถึงขั้นกลายเป็นชายารองในที่สุด เรื่องเหล่านี้ล้วนแต่นับวันรอได้เลย

ด้วยกอดความคิดไว้เช่นนี้ เมื่อวานพวกนางสองคนจึงตื่นตื่นเสียจนตึกตื่นค่อนข้างกว่าจะหลับไหลได้ ทั้งที่นอนดีกว่าเคย วันนี้ก็ยังคงตื่นมาตั้งแต่เช้า ต่างคนต่างแต่งตัวประทีนโฉม ผัดแป้งแซมบุปผา เตรียมพร้อมที่จะไปคารวะพระชายา หากว่าโชคดีพวกนางก็อาจได้พบท่านอ่องในห้องของพระชายาด้วย

ทว่าพวกนางรอคอยอยู่ในเรือนของตนพักใหญ่แล้ว กลับไม่เห็นพระชายาส่งใครมาเรียกไปพบเสียที อุปนิสัยของเตี้ยอี่ใจร้อนกว่า จึงไปถามพ่อบ้านว่าเมื่อใดพวกตนถึงจะได้ไปคารวะพระชายากับท่านอ่อง

พวกนางเป็นสตรีพระราชทาน ตามหลักทั่วไปแล้วต่อให้รูปโฉมน่าเกลียดน่าชังเพียงไร ขุนนางที่ได้รับบำเหน็จนี้ก็ล้วนต้องหลบลับตัวไว้ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงพวกนางที่เป็นหญิงงามระดับหนึ่งในร้อย ท่านอ่องไม่มีทางจะรังเกียจเด็ดฉันท้แน่ เพียงแต่ติดขัดว่าพระชายาตั้งครรรค์อยู่ ท่านอ่องคงจะไม่สะดวกใจเป็นฝ่ายออกหน้าก่อนก็เท่านั้น พวกนางจึงไม่แค้นแล้ว

ต้องรู้กาลเทศะสักหน่อย พาตนเองไปพบเจ้านายก่อน จากนั้นก็จะได้
ปรนนิบัติรับใช้อยู่ในห้องของพระชายาอย่างชอบด้วยเหตุผล

สตรีที่เป็นสาวใช้คนเดียวส่วนใหญ่ก็ล้วนเป็นเช่นนี้ ก่อนอื่นต้องทำให้นายหญิงเห็นเป็นที่รัก รู้จักอาสารับใช้ในห้องของนายหญิง แล้วค่อยยัดกุมจังหวะสำคัญไว้ให้มัน รอจนนายหญิงว่างเปลี่ยจับหลักกลางวันไปก็จะสบช่องปรนนิบัติท่านอ่องแล้ว ห้องหนึ่งสี่เอย ห้องชั้นนอกเอย ล้วนแต่เป็นสถานที่ที่จะสำเร็จสิ่งที่มุ่งหมายได้ ทั้งนี้ต้องรู้จักเข้าหาอย่างมีศิลปะด้วย จึงจะยั่วเย้าให้ท่านอ่องบังเกิดอารมณ์ปรารถนาขึ้นมา

ฝีมือในการปรนเปรอบนุสนั้น ก่อนออกจากวังล้วนมีหมั่มว โดยเฉพาะทางด้านนี้เป็นผู้อบรมพวกนาง ทั้งให้ชมตำราภาพมาไม่น้อย เพียงนึกถึงรูปโฉมอันหล่อเหลาของท่านอ่องก็ทำให้พวกนางทั้งขวยเงินทั้งหัวใจคนคะเอยอยู่บ้าง ยิ่งวาดหวังอยู่ในใจว่าจะได้ปรนนิบัติเขาในไม่ช้า

แต่ไหนเลยจะคาดคิดว่าพระชายาช่างนอนเก่งนัก ตะวันขึ้นสายโด่งแล้วเพิ่งจะตื่น กว่าที่นางจะล้างหน้าล้างตากินอาหารเสร็จสิ้นก็ผ่านไปตั้งครึ่งค่อนวันแล้ว

ไม่ถนัดเลยกว่าจะรอจนพระชายาผงกศีรษะเรียกจนได้ พวกนางจึงรีบเข้ามาในห้องพระชายากันทันที

เมื่อคืนได้มองผาดๆ เพียงคนเดียว พวกนางเห็นรูปโฉมของพระชายาไม่ชัดเจนแต่อย่างใด บัดนี้มีแสงยามบ่ายสาดส่องเข้ามา ย่อมจะเห็นได้กระจ่างชัดยิ่ง

พวกนางตอบตนเองได้ว่าเคยพบเจอหญิงงามในวังมาไม่น้อย ทว่ายามที่ได้ยลโฉมของพระชายากลับยังคงตกตะลึงในความงามอย่างช่วยไม่ได้

ดวงหน้าสีขาวชุ่มชื้นปานก้อนแป้งข้าวเหนียวนั้นงามเจิดจรัส
เหนือสามัญทั้งที่ได้ผัดแบ่งแต่มีชาติ ไม่รู้เมื่อครู่เพิ่งกินอันใดมา ริมฝีปาก
จึงแดงปลั่งตริ้งสายตาดึง เรือนผมยาวที่นุ่มสลวยดั่งปุยมะเม่นแม้วบสูงชัน
กลางศีรษะแล้วตริ้งด้วยปิ่นเลี่ยมพลอยปี้สี ทว่าก็มีลูกผมสองสามปอย
ที่ซุกซ่อนหล่นปรกอยู่บนหลังคอดระหง

อาจเพราะอยู่ในจวน ร่างท่อนบนของโคมละคราญจึงสวมเสื้อกัก
เนื้อฝ้ายบางเบาลายดอกสีขาวเพียงหลวมๆ ด้านในคือชุดกระโปรงผ้าตัววน
ที่หลวมเช่นเดียวกัน เท้าเล็กขาวผ่องซึ่งทาสีเล็บไว้ทั้งสองข้างนั้นถึงสอดอยู่
ใต้ผ้าห่มแพร เผยปลายเล็บเท้าสีแดงสดจับตาออกมาเพียงครั้งเดียว พาให้
หัวใจของผู้พบเห็นคันยุบยิบ

สรุปได้ว่าท้าวร่างของพระชายาแม่ชานซึ่งความเป็นธรรมชาติ
ไม่ปรุงแต่ง ทั้งเผยซึ่งบุคลิกอันเรียบร้อยผ่นคลาอย่างเต็มที่ หาก
ไม่รู้พื้นเพของนางมาก่อน ก็ต้องรู้สึกว่านางเป็นสตรีชั้นสูงที่ถูกเลี้ยงดูมา
อย่างประคบประหงม ท้าวร่างจึงได้เปี่ยมด้วยสง่าราศีของผู้สูงศักดิ์มั่งมีเช่นนี้
เตี้ยอีกกับเลียนฮวาททั้งสองได้เห็นรูปโฉมของพระชายาแล้ว ไม่แคล้ว
รู้สึกว่าตนเองต่ำต้อยด้อยค่าอยู่บ้าง

อันที่จริงดยงเหนียงเองก็มองพิจารณาพวนางอย่างแนบเนียนอยู่
เช่นกัน แต่ไรมานางก็อ่อนโยนใจดีกับเหล่าข้ารับใช้ แทบไม่เคยลงไม้ลงมือ
ดุคำข่มเหง ทว่ายามนี้รู้้อยู่เต็มอกว่าสตรีทั้งสองรับพระบัญชามายั่วยวน
สามีนาง ต่อให้นางใจคอกว้างขวางสักเพียงใดก็อ่อนโยนใจดีกับพวนาง
ไม่ไหวจริงๆ

ดังนั้นนางจึงใช้แววตาอันเย็นชาปรายมองความงามที่พวนาง

ตกแต่งมาอย่างพิถีพิถัน ไม่เพียงรัดรี้งเอบางด้วยสายคาดเอวแถบกว้าง ทำให้ทรงอกยิ่งแลดูอวบอิม ทุกอิริยาบถที่ยกมือวาดเท้าก็เปี่ยมล้นไปด้วยเสน่ห์ เห็นแล้วในใจนางยังรู้สึกยำเ้าจนบอกความรู้สึกไม่ถูกเลยทีเดียว

กระนั้นไม่ว่าฝนจะตก สตรีจะออกเรือน หรือสามีจะหลับนอนกับสาวใช้คนเดียว ต่างก็เป็นสิ่งที่ไม้อาจสกัดขัดขวางได้

ชาติก่อนนางได้รับบทเรียนเกินพอแล้วที่เห็นสามีลักลอบหลับนอนกับสตรีอื่น มาชาตินี้จึงจ้งใจลดความคาดหวังที่มีต่อผู้เสียลงจนถึงขีดต่ำสุด

สรุปคือท่าทีของนางแสดงชัดแจ้งแล้ว หากผู้เสียเห็นสาวใช้โฉมงามวัยกััดสองนางนี้ทั้งวันแล้วจิตใจหวนไหวขึ้นมา ในজনอันใหญ่โตโอฬารแห่งนี้มีทั้งห้องหนังสือ หอสูง กับถ้ำภูเขาจำลองตั้งมากเพียงนั้น นางไหนเลยจะมีปัญญาป้องกันได้ ดังนั้นนางจึงคร้านจะเหนื่อยใจไปคอยไล่สกัดกั้นเอาเป็นว่าเดินไปที่ละก้าวก็แล้วกัน

ทว่าความใจกว้างถึงขั้นจะให้สองคนนี้มีมานเวียนอยู่ใต้เปลือกตาของตนนั้น เกรงว่าต่อให้ขยงเหนียงกระโดดบ่อน้ำมาเกิดใหม่อีกหนก็คงทำไม่ได้

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ นางก็จะย้ายสองคนที่ซัดนัยน์ตาไปไกลๆ เสียให้พ้นหูพ้นตา

เพียงแต่ถึงอย่างไรพวกนางก็เป็นสตรีพระราชทาน ย่อมไม่เป็นการดีที่จะส่งไปผ่าพินในหองเก็บพินจริงๆ ตามที่ผู้เสียกล่าว นางจึงได้แต่มอบหมายงานสบายๆ ประหนึ่งเลี้ยงพวกนางไว้เปล่าๆ เท่านั้น

คิดมาถึงตรงนี้นางจึงเอ่ยปากว่า "ข้างกายข้าไม่ขาดแคลนคนท่านเองเองก็เคยชินที่จะใช้สอยบ่าวชาย ไม่นินดีให้สาวใช้ดูแล เช่นนี้

พวกเจ้าก็ไปหอดตะวันตกในสวนดอกไม้ ทำหน้าที่กวาดหญ้าที่นั่นแล้วกัน"

เลียนฮวากับเตียอีฟังจบต่างก็มองหน้ากันไปมาด้วยอาการงงัน

พวกนางเป็นถึงสตรีที่ฮ่องเต้พระราชทานมา พระชายาถึงกับใช้สอยพวกนางเลี้ยงสาวใช้หย่าบกร้านที่มีหน้าที่ปัดฝุ่นกวาดพื้นเชียวหรือ ที่แก่นางกินดีมีหรือว่าหัวใจเสียเข้าไปกันแน่

เตียอีข่มอารมณ์ไว้ไม่อยู่จึงเงยหน้าขึ้นนิดๆ แล้วเอ่ยแย้ง "พระชายาก่อนออกจากวังมาฝ่าบาททรงกำชับว่าเป็นพิเศษว่าต้องดูแลความเป็นอยู่ของท่านอ๋องกับพระชายาให้ดี บัดนี้ถูกจัดสรรไปที่อื่น ไม่อาจรับใช้ท่านอ๋องกับพระชายาทุกวันได้ หากภายหน้าฝ่าบาททรงตำหนิขึ้นมา บ่าวหวาดกลัวจริงๆ เจ้าคะ"

ฉยงเหนียงรู้สึกว่ำนับจากตั้งครรรค์เป็นต้นมา ไม่รู้เพราะเหตุใดความใจกว้างของตนจึงหดหายลงไปทุกวัน แค่เห็นหน้าแม่นางโฉมงามสองคนนี้ กระทั่งอารมณ์จะกินผลไม้มักไม่มีแล้ว นางคร้านจะเปลืองน้ำลายพูดกับเตียอี จึงเอ่ยเรียบๆ เพียงว่า "ทางด้านเสด็จพี่ ข้าองค์หญิงยอมจะไปทูลเอง พวกเจ้าจงทำงานในหน้าที่ของตนเถิด ดูแลทรัพย์สินล้ำค่าที่ซื้อมาใหม่ในหอดตะวันตกให้ดีเป็นพอ"

เตียอีที่หมายจะใช้ยาคังตั้มมากข่มฉยงเหนียงถูกคำว่า 'เสด็จพี่' คำนั้นตอกกลับมาจากมีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก

นั่นสิ หากลำดับฐานะจากทางไทเฮา องค์หญิงใหญ่เสนาหรงก็นับเป็นพระขนิษฐาของยาคังตั้ม พี่น้องคู่นี้สนทนากัน ไหนเลยจะมีช่องว่างให้บ่าวเช่นตนพูดยุยงปลุกปั่น

เห็นเช่นนี้เลียนฮวาที่นั่งเฝ้ามาโดยตลอดก็รีบคารวะไปทาง

ฉวยเหนียง แล้วดึงตัวเตี้ย้อี้ออกกลับออกมาอย่างรู้กาลเทศะ

ทันทีที่เตี้ย้อี้ออกจากห้องก็เอ่ยกับเลียนฮวาอย่างไม่พอใจ "ไหนเมื่อครูไม่เห็นเจ้าพุดจาเลยเล่า เจ้ากับข้าเข้ามาในจวนอ่องแล้ว หากปล่อยให้พระชายาบังการก็ไม่มีวันจะได้โง่หัวขึ้นมาชั่วนิรันดร์ เจ้าอยากเป็นสาวใช้กวาดถูไปชั่วชีวิตหรือไรกัน"

เลียนฮวามีได้ส่งเสียง จวบจนกลับถึงห้องของทั้งสอง และรอบด้านปลอดภัยแล้วถึงค่อยเอ่ยปาก "เจ้าเห็นว่าพระชายามีรูปโฉมเป็นเช่นไร"

เตี้ย้อี้อตอบอย่างหัวเสีย "พระชายามีพื้นเพเป็นชาวบ้านสามัญ แต่กลับถูกตาต้องใจท่านอ่องตั้งแต่ปราดแรกก็เห็น นางย่อมมีหน้าตางามล้ำเลิศชวนให้บุรุษมองแล้วไม่อาจเบนสายตาไปได้อีก"

เลียนฮวาถอดปิ่นปักผมของตนออก แล้วหยิบหวีมาสาธิตพลางกล่าว "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้ากับข้าไยต้องหาเรื่องใส่ตัว ถูกเปรียบเทียบกับพระชายาจนสิ้นประกายด้วยเล่า เพียงแต่..." นางพลันเอ่ยต่อในอีกประเด็นหนึ่ง "อีกไม่กี่เดือนข้างหน้า พระชายาก็น่าจะท้องโตเด่นชัด แข็งขาบวมฉิ่ง ใบหน้าเป็นผ้าจันซีแบ่งกลบไม่มิด ถึงตอนนั้นหากพี่เตี้ย้อี้อมีใจใฝ่หาความก้าวหน้า ค่อยคิดอ่านก็ยังไม่สาย"

เตี้ย้อี้อแม้ใจร้อน แต่ก็มิใช่คนโง่เขลา ขบคิดเพียงชั่วครู่ก็พลันเข้าใจความนัยในวาจาของเลียนฮวา

นั่นสิ นี่ก็คือสังกรรมข้อหนึ่งไม่ใช่หรือ สตรีให้กำเนิดบุตรจะต้องลอกผิวออกไปหนึ่งชั้น ต่อให้เป็นโฉมสะคราญเลิศเลอสักเพียงใด ก็ล้วนเป็นเช่นก้อนดินที่สิ้นรัศมี พระชายาดูอายุยังน้อย ไม่เข้าใจในสังกรรมข้อนี้ จึงคิดแต่จะเป็นคนโปรดเพียงผู้เดียว น่ากลัวว่าวันหน้าถูกท่านอ่อง

หมางเมินแล้วคงจะนึกเสียใจภายหลังที่ไม่ได้รับอนุญาตให้มาช่วยรักษา
ความโปรดปรานของสามี

เมื่อความคิดพลิกมาทางนี้ เตี้ยอื่ก็ค่อยๆ มีความมั่นใจกลับมา
อีกครั้ง นางตัดสินใจแล้วว่าเสาะหาโอกาสในจวนต้องไปอย่างใจเย็น
ทำความเข้าใจที่ท่านต้องชื่นชอบไปช้าๆ เช่นนี้ถึงจะวางแผนได้รอบคอบ
รัดกุม

พอเตี้ยอื่กับเสียนฮวาออกไปแล้ว เสียนเซียงซึ่งทำหน้าที่จัดเก็บ
หีบอาภรณ์อยู่ที่ห้องชั้นนอกก็ถลึงตาใส่ทิศทางที่สองคนนั้นจากไปอย่าง
เหยียดหยาม ก่อนเอยกับชู่ยวี่ที่เดินมาหยิบเสื้อคลุมกันลมให้พระชายา
"พวกหน้าใหม่เพิ่งจะมาถึง ยังหมายแสดงอำนาจข่มพระชายาของเรา
ช่างไร้มารยาทสิ้นดี!"

ชู่ยวี่ถลึงตาใส่อีกฝ่ายแล้วดำหนิว่า "ผู้พี่พาบทพระราชทานลงมา
ใช้ถึงคราวให้เจ้าตัวดิ้นพุดส่งเดชตั้งแต่เมื่อไร จงทำงานของตนให้ดี
ถึงจะถูก"

ชู่ยวี่คือสาวใช้รุ่นใหญ่ประจำห้องของพระชายา เมื่อนางเอยปาก
เสียนเซียงยอมไม่กล้าพุดมากอีก ทั้งรีบยืมประจบพลางพลิกหาเสื้อคลุม
กันลมออกมายื่นส่งให้

ยามที่ชู่ยวี่ถือเสื้อคลุมกันลมกลับเข้ามาที่ห้องชั้นใน พอดีเห็น
ฉยงเหนียงกินผลไม้ไปอีกครั้งจวนเลิกแล้ว จึงเอยทักอย่างไม่วางใจ
"พระชายา ครู่ก่อนท่านกินพุทราแดงไป ตอนนี้ก็กินผลไม้อื่นอีก ระวังท้องไส้
จะมีปัญหาเอานะเจ้าคะ หมอหลวงที่มาตรวจชีพจรให้ท่านก่อนหน้านี้ก็เคย

บอกไว้ให้ท่านหมั่นเดินเหิน อย่าได้กินจนอาหารไม่ย่อย"

ฉยงเหนียงใช้ผ้าเช็ดหน้าซับมุมปากก่อนเอ๋ยปณิธิ "ไม่รู้เป็นอย่างไร สองสามวันนี่จึงกินเก่งยิ่ง ข้าจะหยุดมือเดี๋ยวนี้แล้ว" ไม่ทันขาดคำนางก็ลุกขึ้นมาล้างมือแล้วเปลี่ยนเป็นสวมกระโปรงยาวอีกตัว ห่มทับด้วยเสื้อคลุมกันลมขนเตี๋ยก่อนออกไปเดินเล่นในสวนดอกไม้

ไกลออกไปไม่รู้บ้านใดกำลังจุดประทัด เสียงเปรี้ยงปร้างจึงดังเป็นระยะ มาให้ได้ยิน ฉยงเหนียงพริบตาหายใจออกมาช้าๆ พลางคิดแผนงานต่างๆ ในปีนี้

ปัจจุบันนางในฐานะหัวหน้าสมาคมผู้ขนส่งทางน้ำ นอกจากดูแลสำนักเดินเรือของตนแล้ว ยังต้องดูแลการขนส่งทั้งหมดด้วย

พักนี้สินค้าต่างแดนที่ขนส่งมาจากหนานหยางเป็นที่นิยมมากในเมืองหลวง ฉยงเหนียงเองก็สั่งเข้าร้านมาจำนวนหนึ่ง ทั้งหาหลงจู๊ผู้เชี่ยวชาญมาลองประเมินราคาสินค้าดู หลงจู๊ผู้นั้นบอกว่าสินค้าเหล่านี้เดิมที่ไม่แพงเลย แต่เป็นเพราะแบกรับค่าขนส่งทางทะเลอยู่ ราคาจึงได้เพิ่มสูงตาม อย่าเห็นว่าขายได้แพง อันที่จริงกำไรส่วนใหญ่ล้วนตกอยู่กับเรือเดินสมุทรทั้งสิ้น แต่กระนั้นของแปลกใหม่หายากเหล่านี้ก็ยังคงมีขายไม่พอกับความต้องการ

ฉยงเหนียงตรึกตรองดูแล้วก็คิดจะเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการนำสำนักเดินเรือขนาดใหญ่หลายแห่งร่วมกันทำกิจการขนส่งทางทะเล

หากเป็นเมื่อก่อนนางไม่ทำหรอก ทว่าตอนนี้มีคนเก่งผู้รู้ช่องทางอย่างสองพี่น้องสกุลกงซุนคอยช่วยเหลือแล้ว นางย่อมสามารถทำใจกล้าไปบุกเบิกอาณาเขตใหม่

คำพูดของอู่อี้ในวันนั้นทำให้ฉยงเหนียงทั้งรู้สึกไม่สบายใจ ทั้งเตือนสติตนเองอีกครั้งว่าอย่าได้เป็นเพราะออกเรือนแล้วจึงลืมตัวบังเกิดความคิดจะพึงพิงสามีขึ้นมาเป็นอันขาด

นางรู้สึกว่าการรักที่ตนมีต่อเงินทองต่างหากที่จะเป็นนิรันดร์ไม่ผันแปร

ดังคำกล่าวที่ว่าแผนงานของทั้งปีเริ่มที่ฤดูวสันต์ ทุกเรื่องล้วนต้องวางแผนแต่เนิ่นๆ หาไม่อีกหลายเดือนข้างหน้าเมื่อท้องของนางโตขึ้นมากแล้ว ก็จะไม่สะดวกไปจัดการต่ออีก

ขณะที่นางขบคิดอยู่นั้น สายตาก็บังเอิญเหลือบไปเห็นลูกจ้างหนุ่มในร้านสุยจี๊ของตน ซึ่งได้ขู่ว่าจะมาถึงหน้าประตูสวนดอกไม้ กำลังชะเง้อคอยามองเข้ามาในนี้

อู่อี้จึงกำชับให้ลูกจ้างคอยอยู่ที่หน้าประตูสวนดอกไม้ก่อน จากนั้นตนเองก็เข้ามารายงานฉยงเหนียงว่า "ลูกจ้างประจำโต๊ะเก็บเงินผู้นี้มีเรื่องด่วนจะแจ้งพระชายาขอรับ"

ในใจฉยงเหนียงรู้ดีว่าลูกจ้างรอดมาในช่วงปีใหม่นี้ ต้องเกิดเรื่องใหญ่อันใดขึ้นแน่นอน จึงเรียกให้เขารับเข้ามาเล่าความ

ลูกจ้างก้าวเท้าเดินฉับๆ มาคุกเข่าตรงหน้าฉยงเหนียงก่อนกล่าวว่า "พระชายา แยกแล้วขอรับ แม่นางรองกงซุนถูกทางการจับตัวไปแล้ว!"

อู่อี้ซึ่งที่อยู่ด้านข้างเห็นลูกจ้างใช้คำไม่เป็นมงคลก็พลันเอ่ยหน้าขมิ้ม "ก่อนหน้านั้นข้ากำชับเจ้าไว้ว่าอย่างไร แค่นี้ก็ลืมหอดแล้ว? บอกว่าช่วงปีใหม่นี้เรื่องโชคลางมงคลอย่างไรเล่า ไฉนพออัปปากก็พูดว่า 'แยกแล้ว' เจ้าต้องพูดว่าแม่นางรองถูกทางการ 'เชิญตัว' ไปสิ"

ตามความคิดของผู้ซึ่ง กงซุนเออร์ที่หยาบกระด้างยิ่งกว่าชายฉกรรจ์
ผู้นั้นคงจะดื่มสุราแล้ววิวาทกับผู้อื่นบนถนน ถึงได้ถูกทางการจับกุมตัวไป
เรื่องเล็กเพียงเท่านี้ให้คนไปประสานนัดหมายก็คลี่คลายได้แล้ว ไยต้อง
หน้าซีดหน้าเขียวเช่นนี้ด้วย

ฉยงเหนียงมุ่นคิวนิดๆ ก่อนซักถามต่อ "แม่นางรองถูกจับด้วย
เรื่องใด"

ลูกจ้างหนุ่มถูกผู้ซึ่งเด้ไปหนึ่งยก ค่อยนึกได้ว่าช่วงปีใหม่ถือเรื่อง
โชคลางมงคล เขาจึงเลิกริมฝีปากแล้วเรียบเรียงคำพูดใหม่ "วันนี้แม่นางรอง
พาคุณชายผู้หนึ่งมาเบิกเงินที่โต๊ะเก็บเงิน บอกว่าที่ย่านปาต้าหูทั้งมีแม่นาง
คนดังมาขั้บร้องลำน่านางจะไปให้กำลังใจ...พระชายาเคยบอกว่าหาก
แม่นางรองจะใช้เงิน ให้มาเบิกได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นหลงจึงให้นางเบิกเงินไป
แต่ว่านางยังจะให้ข้าน้อยช่วยนางถือของ ข้าน้อยจึงต้องตามนางไปด้วย

ผู้ใดจะรู้ว่าหลังจากฟังลำน่านางจบ ผู้ฟังแยกย้าย แม่นางรองพาคุณชาย
ผู้นั้นออกมาแล้ว กลับมีคุณชายอีกผู้หนึ่งไม่แม้แต่จะเอ่ยทักทายก็มอบ
'ความสุขทั้งห้า' ใส่แม่นางรอง แม่นางรองมิใช่ผู้ที่จะยอมเสียเปรียบง่ายๆ
จึงได้กลับด้วยกระบวนท่า 'งมไข่ทองคำในมหาสมุทร' สุดท้ายไม่รู้เหตุใด
จึงชักนำเจ้าหน้าที่มาได้ แม่นางรองก็เลยต้องไปอยู่ที่ว่าการ ช่วย 'เบิกฤกษ์
ประเดิมผลงาน' ให้กับเหล่าเจ้าหน้าที่"

ฉยงเหนียงถูกถ้อยคำมงคลของลูกจ้างพาวกวนจนมีนงงไปหมดแล้ว
จึงต้องถามย้ำอยู่หลายหนกว่าจะเข้าใจเหตุการณ์เสียที

หลังจากรีบส่งคนไปสอบถามยังที่ว่าการ นางถึงได้รู้ว่ากงซุนเออร์
ก่อเรื่องใหญ่เข้าแล้ว

ผู้ที่กังขุนออร์พาเข้าตรอกไปฟังลำนำนั้นถึงกับเป็นองค์หญิงยงหยางที่ปลอมตัวเป็นบุรุษ ส่วนคุณชายที่ต่อยติกับกังขุนออร์ก็คือหลิวเจียงจวีซึ่งเพิ่งกลับจากแดนเหนือมาเยี่ยมญาติที่เมืองหลวง

ที่แท่นหิ้วหลิวเจียงจวีออกไปอวยพรปีใหม่สหาย เพิ่งจะเดินไปได้ไม่ไกล พลันเห็นในตรอกลึกมีชายหนุ่มสองคนกำลังยื้อยุดกันอยู่ ตอนที่เขาเตรียมจะอ้อมไปทางอื่น สองคนนั้นก็เห็นเขาแล้วเช่นกัน จากนั้นคนหนึ่งพลันหยุดมือ รีบเปลี่ยนหน้าไปอีกทาง คล้ายกลัวจะถูกหลิวเจียงจวีเห็นหน้าตา ผิดกับอีกคนที่ยังคงพัวพันไม่เลิก

หลิวเจียงจวีนึกแคลงใจจึงมองซ้ำอีกหลายหน เห็นคุณชายร่างเตี้ยยกมือขึ้นปิดหน้า ทว่าถูกชายหนุ่มอีกคนยืมหน้าระรื่นยื่นมือมาดึงออก

หลิวเจียงจวีพบว่าคุณชายร่างเตี้ยผู้นั้นดูคุ้นตาอยู่บ้าง ครั้นเพ่งตามองอย่างละเอียด เขาก็อ้าปากสุดลมเย็นเข้าปอดเอือกใหญ่ทันที นั่นคือองค์หญิงยงหยางที่เพิ่งแค่แต่งกายเป็นบุรุษเท่านั้นมิใช่หรือไร

เห็นข้างกายขององค์หญิงไม่มีองค์รักษ์วังหลวงกับหม่อมมั่วผู้อบรมคอยติดตาม แต่กลับมีชายหนุ่มผิวคล้ำผู้หนึ่งตามรั้งควานอยู่ ในใจหลิวเจียงจวีตระหนกดู รีบรุดขึ้นหน้าไปขัดฝ่ามือใส่คนผู้นั้นพลางทวาดว่า 'หยุดนะเจ้าโจร! บังอาจนัก ถึงกับกล้าลวนลามสตรีกลางตรอกเขียวหรือ!'

ผู้ที่ยื้อยุดองค์หญิงยงหยางอยู่คล้ายมือออกทันใด มือซ้ายเหยียดออกสกัดฝ่ามือของหลิวเจียงจวีที่ฟาดลงมา ส่วนมือขวากำเป็นหมัดโจมตีไปหาใบหน้าของหลิวเจียงจวี 'เจ้าทหารบ้านโผล่มาจากที่ใดกัน ถึงกับมาจู่จ้านเรื่องของข้าคุณชายรอกับภรรยา!' คนผู้นั้นเอ่ยสวนกลับอย่างหงุดหงิด ทั้งที่ในใจอดคิดไม่ได้ว่าเจ้าทหารนี้มีฝีมือยอดเยี่ยมยิ่งนัก

หิ้วเจียงจวีหลบพื้นหมัดนั้นแล้วปกป้ององค์หญิงยงหยางไว้ที่เบื้องหลังของตนขณะต่อสู้กับชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า ด้วยติดขัดที่ชื่อเสียงขององค์หญิง เขาจึงไม่อาจเปิดเผยฐานะของนาง ได้แต่สอบถามเพียงว่า 'ใจชั่วคิดจะลักพาตัวท่านใช่หรือไม่ ประเดี๋ยวข้าน้อยจับกุมมันแล้วจะเค้นสอบให้กระจ่างว่าผู้ใดบงการมา'

คนผู้นั้นปะทะกับหิ้วเจียงจวีไปหลายฝ่ามือ พบว่าพลังกำลังของตนไม่เพียงพอ จึงอาศัยท่วงท่าอันปราดเปรียวชิงเคลื่อนที่โจมตีหลายกระบวนท่า พลังกล่าว 'ข้ากับภรรยา กำลังหยอกเย้ากันสนุกสนาน ไปต้องให้เจ้ามาแสให้รำคาญ ช่างกินอิ่มแล้วอยู่ว่างโดยแท้!' จบคำก็ยื่นนิ้วมือที่งุ้มดุจกรงเล็บเหยี่ยวตะปบไปทางใต้เป้ากางเกงของหิ้วเจียงจวี เตรียมจะใช้กระบวนท่า 'งมไข่ทองคำในมหาสมุทร'

กระบวนท่านี้อำมหิตเอการ เชื้อสายของสกุลหิ้วหวิดจะถูกกรงเล็บนี้ปลิดสะบัดไปเสียแล้ว

เห็นสองคนสู้กันดุเดือด องค์หญิงยงหยางก็รุ่มร้อนใจจนสองมือกุมเข้าหากันแน่น ปากก็รีบตะโกนว่า 'แม่ทัพหิ้วโปรดยุดมือ! ผู้นี้เป็นสหายของข้า มิใช่โจรผู้ร้าย เมื่อครู้แค่ล้อเล่นกันเท่านั้น'

หิ้วเจียงจวีฟังแล้วนิ่งงัน ก่อนจะพลันเข้าใจกระจ่างแจ้ง...คนผู้นี้ทำทางองอาจหล่อเหลาทีเดียว เก่งกว่าจะเป็นบุรุษที่องค์หญิงยงหยางถล่ำใจให้ จึงฉวยจังหวะที่เทศกาลปีใหม่ในวังควบคุมไม่เข้มงวด แอบหนีออกมาลอบพบปะกับคนผู้นี้ เพียงแต่เขาได้ยืนยันว่าองค์หญิงยงหยางใกล้จะเข้าพิธีมงคลแล้ว การกระทำเช่นนี้ออกจะเหลวไหลเกินไปจริงๆ

ตอนนี้เองเจ้าหน้าที่ซึ่งเข้าเวรตรวจตราท้องถนนผ่านมาที่ปากตรอก

แล้วเห็นพวกเขาต่อสู้กันเป็นพัลวันพอดี ประกอบกับไม่รู้จักระเบิดสามคน
แต่อย่างใด จึงระดมกำลังมาจับกุมผู้ก่อเหตุทั้งสามกลับไปที่นี่ว่าการ
โดยไม่แม้แต่จะถามสาเหตุ เพื่อจะได้เร่งออกเวอร์กลับไปกินเกี่ยวปีใหม่กัน

นยงเหินยงฟังเรื่องราวจบก็อ้าปากตะลึงค้าง นึกอยากจะมอบ
'ความสุขทั้งห้า' ให้กงซุนเออร์ที่อยู่ในคุกบ้างจริงๆ!

อยู่ในช่วงฉลองปีใหม่แท้ๆ เจ้าจะก่อเรื่องใหญ่เกินไปแล้ว!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3GEPMy1>